

BIBLIATANULMÁNYOK

János evangéliumának témái

Írta: *E. Edward Zinke és Thomas R. Shepherd*

TANÍTÓI MELLÉKLET

2024. október, november, december

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2024

Felelős kiadó: Ócsai Tamás

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*
Lektorálta: *Szabó Attiláné*
Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

A Tanítói mellékletben főként az újonnan revideált Károli-Bibliából
(rövidítve: ÚRK, Budapest, 2019, Veritas Kiadó) idézünk.

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház
2119 Pécel, Ráday u. 12.
Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*
E-mail: tmaria@adventista.hu
Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szöllősy Műhely*, Debrecen
Felelős vezető: *Szöllősy Botond*

TARTALOM

1. tanulmány: Útjelzők	4
2. tanulmány: Jézus isteni természetének jelei	10
3. tanulmány: Prolóógus - a háttértörténet	17
4. tanulmány: Krisztus a Messiás - és a tanúi	22
5. tanulmány: A samaritánusok bizonyágtétele	28
6. tanulmány: További bizonyáágok Jézusról	34
7. tanulmány: Boldogok, akik hisznek	40
8. tanulmány: Ószövetségi próféciák beteljesítése	47
9. tanulmány: Az élet forrása	53
10. tanulmány: Az út, az igazság és az élet	59
11. tanulmány: Az Atya, a Fiú és a Szentlélek	65
12. tanulmány: A dicsőség órája: A kereszt és a feltámadás	70
13. tanulmány: Epilógus: Megismerni Jézust és Igéjét	76

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogyvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Útjelzők

Áttekintés

Alapigék: János 2:1-11; 5:1-9; 5:10-16

Ebben a negyedévi tanulmányban *János evangéliuma* témáival foglalkozunk. Kezdeként vizsgáljunk meg néhány életrajzi tényt, ami Jánost megkülönbözteti a másik három evangélium írójától! János fiatalabb volt náluk, túlélte mindnyájukat, és később írta meg beszámolóját. Csak közvetve mutatkozik be, mint „*az a tanítvány*” (Jn 21:23). Úgy ismerték a többiek, mint „*az a tanítvány, akit Jézus szeretett*” (Jn 21:20). Ezt az utalást így is fordíthatnánk: „*az a tanítvány, akit Jézus mindvégig szeretett*” – ami még erőteljesebb kijelentés, mint az egyszerű, múlt idejű ige: „*szeretett*”.

Ezen a háttéren vizsgáljuk meg alaposabban János nevének jelentését is! Szó szerint és nagyon is hozzá illően azt jelenti: „*az Úr kegyelmes*”. A kegyelmesség szeretetteljességet is jelent. János, a szeretett tanítvány sokat írt erről az erényről úgy az evangéliumában, mint az apostoli leveleiben. Többször is úgy utal magára, mint a tanítvány, akit Jézus szeretett (Jn 13:23). Vajon azt sugallja ez az igevers meg a többi, amelyeket az evangéliumból idéztünk, hogy Jézus részrehajló volt Jánossal, jobban szerette őt, mint a többi tanítványt? Egyáltalán nem! Az Isten szeretete bőséges, határtalan, mindenki felé árad.

János vágyott rá, hogy mindenki tárja szélesre a szívét Krisztus előtt, higgyen benne, mint az igaz Messiásban és Isten Fiában, aki maga is Isten. Rögtön a bevezető megjegyzések után János az első csodával kezdi evangéliumát, amikor Jézus borrá változtatja a vizet Kánában. Láttunk már valódi csodát a saját szemünkkel (és itt most nem a vallási médiában bemutatott úgynevezett „csodákról” beszélünk)? Miért volt fontos, hogy Jézus csodákat tegyen? Vajon ugyanúgy hajlandó hatalmas csodákat tenni követői szolgálata által ma is? Ezen a héten erre az utóbbi két kérdésre keressük a választ.

Kommentár

Jézus jelei és csodái által János bemutatja Krisztus isteni hatalmát. Ezek mutatják az utat az örökkévalóság felé vezető Úthoz. János csak néhányra utal közülük, annyira, amennyi meggyőzheti az olvasókat arról, hogy fogadják el az üdvösség valódi bizonyosságát és éljenek aszerint. Eltűnődhetünk azon, hogy még számtalan csodát láthatott, amiket nem jegyzett fel. Így tesz erről bizonyosságot: „Sok más jelt is tett Jézus a tanítványok szeme láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és ebben a hitben életetek legyen az ő nevében” (Jn 20:30-31).

Joggal kérdezheti valaki, hogy mi az a „jel”. Mi a különbség a jel és a „csoda” között? A latin *miraculum* szó szerinti jelentése: „isteni eredetű”, „valami, amit csodálni lehet”, „ami lenyűgöz”.

Az Újszövetségben két görög szót használtak a csoda kifejezésére. Az első a *dunamis*, amelyet szó szerint „erőnek” fordítunk, ebből ered a dinamit, dinamikus, dinamizmus szavunk – mindegyik valami hatalmas erejű dologra vonatkozik. Lényegében a *dunamis* olyan csodát jelöl, mint ami Krisztus isteni hatalmának megnyilvánulása ebben a világban. Krisztus valóban rendelkezik azzal az erővel, hogy amit kimond, az megvalósul.

A másik szó a *semeion*, a jel, ami Krisztus tekintélyére utal. Ez a kifejezés segít megérteni, hogy Krisztus csodákkal teli munkája az Ő isteni tekintélyének kifejeződése a világban, különösen a gonosz erők legyőzése. Krisztusnak valóban van hatalma arra, hogy távozást parancsoljon a démonoknak, és azok el is mennek.

Miért tett Jézus annyi csodát? Először is azért, hogy valamilyen emberi szükségletet kielégítsen, ezt pedig mindig kiegészítette a megbocsátással és helyreállítással. Másodszor: a sok mai, hamis csodával ellentétben soha nem tett csodát az emberi kíváncsiság kielégítéséért, hanem csak kizárólag a szükségben lévők megsegítéséért. „Sem ekkor, sem későbbi földi élete során nem tett csodát a maga javára. Csodálatos tettei mind mások javát szolgálták” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 91. o.).

Harmadszor: Krisztus csodái világos bizonyítékként szolgáltak arra, hogy az elveszett emberiségnek szóló isteni üzenete és missziója igaz és valóságos. Amikor feltámasztotta az özvegy fiát, az emberek így kiáltottak: „*meglátogatta Isten az ő népét*” (Lk 7:16). Ez Messiás-voltának egyértelmű bizonyítéka volt. Negyedszer: a csodák az ószövetségi próféciaik beteljesedését jelentették, amelyeket Isten pátriárkái, prófétái róla jövendöltek.

A Kánában történt csoda (Jn 2:1-11)

Érdekes megfigyelni, hogy Jézus első csodája az Éden kertjében elrendelt házassággal kapcsolatos. Vajon miért történt ez így? A házasság életünk minden területére kihatással van. Sátán tudja, mennyire fontos, ezért mindent megpróbál, hogy zűrzavart okozzon otthonainkban, gyülekezeteinkben, iskoláinkban, nagyban pedig a társadalomban. A házasság, és ahogyan arról gondolkodnak társadalmunkban, nem mindig biblikus vagy Isten terve szerint való. Az Egyesült Államokban jelenleg a megkötött házasságok átlagosan körülbelül hat évig tartanak (Magyarországon ez a szám 13 év - a fordító megjegyzése.).

Kétségtelen, hogy a kánai csoda által Jézus hangsúlyozta a házasság fontosságát, és megáldotta azt jelenlétével. A házasság hitelesítésével Jézus azt tanítja, hogy legyen Ő minden menyegző középpontja, ha a pár azt szeretné, hogy házassága jó legyen. Ha Őt helyezzük életünkben az első és legfontosabb helyre, szeretete kiárad házastársunkra és mindenki másra is. Ez az első csoda tehát jól érthető posztmodern kultúránkban is, és mindenkit arra kell bátorítani, hogy térjen vissza a Teremtő példájához, aki megtervezte és megáldotta a házasságot. Hívjuk hát meg Teremtőnket és Megváltónkat: Ő rendelje el és áldja meg a jegyesség és a házasság minden területét, hogy az a legnagyobb áldására legyen az emberiségnek és megdicsőítse az Ő nevét!

Jézus dönthetett volna úgy, hogy első csodaként látványosan feltámaszt valakit a zsidó vezetők és előkelőségek nagy tömege jelenlétében. Ehelyett egy egyszerű összejevetelt választott egy kis településen, ott találkozott a szerény körülmények között élő emberekkel, ahol éltek, mindennapi tevékenységeik közben.

Jézus, legfőbb példaképünk úgy lépett kapcsolatba másokkal, hogy fel-emelje és megáldja őket, ahogy a só elegyedik mindenféle étellel, hogy

ehetővé változtassa azt. „[Jézus] Az emberek szívéig hatolt, mert úgy járt közöttük, mint aki a javukat keresi... Találkozott velük napi foglalatosságuk közben, érdeklődést tanúsított világi ügyeik iránt” (*Jézus élete*. 119. o.). „Nem szükséges lemondanunk a társasági kapcsolatokról. Nem kell másoktól elkülönülnünk. Úgy közelíthetünk meg bármilyen rendű embert, ha ott keressük fel, ahol van” (u. o.).

Látjuk Krisztus módszerét az emberek elérésében, ahogyan azért tevékenykedett, hogy felemelje és megáldja őket, még abban is, ahogy borrá változtatta a vizet. A vizet jelképnek tekinthetjük, amikor megkeresztelkedünk Krisztusban, a tiszta, erjedetlen szőlőlevet pedig az Ő vérének, amely megváltásunkért kiontatott. Sőt mi több, Jézus az erjedt bort, ami eltompította az emberek érzékeit, a friss, éltet adó szőlőlével váltotta fel, ami segített visszahozni tiszta tudatukat.

A Bethesdánál történt csoda (Jn 5:1-9)

A fizikai betegség gyakran jár együtt azzal, hogy az ember áthág lelki törvényeket. Emberi életünk szerves egységet képez. Ami az egyik dimenzióra hat, az hatással van másra is. Vigyázzunk azonban, hogy ne ítéljük el, ne kárhoztassunk másokat, minden fizikai betegséget az isteni törvény szándékos áthágása következményének gondolva. Időnként mindnyájan behódolunk a bűnnek. Bántó és nagyon elkeserítő a bűn miatt szenvedők számára, ha azt mondjuk nekik, hogy megérdemlik, ami sújtja őket. A jézusi szelídségnek és együttérzésnek le kell győznie azt a késztetést, hogy mindent helyreigazítsunk még a segítségnyújtás előtt. Jézus bemutatta ezt az elvet, amikor a Bethesda tavánál meggyógyította a béna embert.

Bátorító és bölcsen irányt mutat, hogy Jézus nem kezdte kritikusan elemezni, hogy mi okozta a férfi bénult állapotát. Nem szenvedett már eleget 38 év alatt a betegségtől, ami rokkanttá tette? Miért okozna neki még több büntudatot és szenvedést? Nekünk, mint Krisztus követőinek szintén a problémamegoldásra kell összpontosítanunk, nem csupán a bajokra. Ez a férfi tűnt a legnyomorultabbnak és legreménytelenebbnek a Bethesda tó partján lévők között, ezért választotta Jézus éppen őt, hogy bemutassa Isten hatalmát.

Figyeljük meg, ebben az esetben Jézus nem kérdezte meg az illetőtől, hogy hisz-e vagy sem, csak azt, hogy akar-e meggyógyulni! Majd azt mondta neki, hogy álljon fel, fogja az ágát és járjon. Az ember nem kételkedett, nem várt, hogy meggyógyul-e, hanem azonnal cselekedett Jézus parancsa szerint. Tegyük mi is így, tekintet nélkül a látszólag reménytelen fizikai és lelki kihívásaink okozta dolgokra, nézzünk fel Jézusra és éljünk! Mindegy, milyen régóta és milyen elszántan kerestünk választ egyéb helyeken, a megoldás ott áll mellettünk szeretetteljes Megváltónk személyében!

Vegyük figyelembe és zárjuk szívünkbe, miként válaszol Isten mindenfajta bénító betegségünkre: „Ne várj, amíg érzed, hogy meggyógyultál! Higgy szavának és teljesül!... Bármilyen bűnös szokásba, uralkodó szenvedélybe merül is bele az ember hosszú időn át, amely parancsol testnek és léleknek, Krisztus meg tud és meg is kíván szabadítani attól” (*Jézus élete*. 160-161. o.).

Kemény szívek (Jn 5:10-16)

A kemény, makacs szív, ha sokáig dédelgetik, kőszívvé lesz. A farizeusok már kezdettől fogva megkeményítették szívüket Jézussal szemben, egyszerűen azért, mert nem illett bele vallási formáikba, nem ragaszkodott rituáléik és hagyományaik szigorú, aprólékos betartásához. Kemény ellenállásukkal tudatosan figyelmen kívül hagyták a megváltás hatalmas, jelentőségteljes kérdéseit. Ott álltak a sétáló csoda előtt: a férfi előtt, aki évtizedekig reménytelenségben és tehetetlenül élt, mert nem tudott járni, de Jézus meggyógyította a Bethesda partján. A vezetők érzéketlenül átnéztek azon az eseten, ami kétségtelenül ünneplésre adott volna okot, miközben aggódtak, hogy vajon a történetek beleférnek-e a helyes szombatünneplésbe.

Teljesen lefoglalta a szombatünneplés szabályaival kapcsolatos rögeszme a vezetőket, akik szemtanúi voltak a béna ember meggyógyításának. Ezért szóltak rá olyan durván a férfire, hogy miért cipeli az ágát szombaton. Dühösek voltak, hogy viszi az ágát, viszont nem érdekelte őket, hogy szenved-e vagy sem. Aki éveket nem tudott mozogni, ekkor fiatalos lendülettel sétált! Jézus, a szombat megalkotója és Ura, tudatosan tett sok csodát szombatnapon, hogy teljesen világossá tegye: ezt a különleges napot az emberiség áldására szánta, nem pedig tehernek vagy átoknak.

A BŐRJÁRÓK ELHALLGATTATÁSA

Andrew McChesney

Allison, a Holbrook Hetednapi Adventista Indián Iskola lovasoktatója akkor hallott először a „bőrrjárókról”, amikor egy diákja ingerülten rászólt, hogy ne füttyüljön a sötétben. Kai félve mondta, hogy ha füttyül a sötétben, az meghívás a „bőrrjárók” számára. A navahó hitvilágban a Bőrrjáró (skin-walker) egy gonosz boszorkány, akinek olyan képességei vannak, hogy állattá alakul át, megszáll egy állatot, vagy állatnak álcázza magát.

Allison megnyugtatta a lányt, hogy Isten hatalmasabb, mint bármelyik „bőrrjáró”, és ha csatlakozik Isten csapatához, nincs mitől félnie. Kai biztosította Allisont, hogy ő már Isten csapatához tartozik, és ettől kezdve nem is félt.

Nem Kai volt az egyetlen lány a Holbrook iskolában, aki félt a „bőrrjáróktól”.

A tizenöt éves Enola minden este elhívta magával az egyik barátját, amikor az istállóba ment, hogy megetesse és megittassa a lovát, a lovasoktatás részeként. Aztán egy reggel Enola örömmel újságolta, hogy előző este már a barátnője nélkül ment az istállóba.

Allison megkérdezte, hogy nem félt-e. A lány azt válaszolta, hogy félt egy kicsit, de látni akarta, hogy történik-e valami. Elmondása szerint egyszer majdnem elkapták, de akkor elgondolkozott azon, hogy mivel az iskola területén van, nem kaphatja el senki és semmi.

Allison örült, hogy az arizonai Holbrook iskola kampuszán Enola tanúja lehetett a mennyei Isten hatalmának. Amikor Enola eldöntötte, hogy a sötétben egyedül megy az istállóba, az egy lehetőség volt Isten számára bebizonyítani, hogy Ő valóban méltó a bizalomra, és jó a csapatában lenni!

Ez a tapasztalat arra a gondolatra vezette Allisont, hogy az Egyesült Államokban a Holbrook egy igazi misszióiskola. „Ez misszióterület, az biztos” - mondta.

Köszönjük a tizenharmadik szombati felajánlásokat, amelyekkel támogatátok a Holbrook Hetednapi Adventista Indián Iskolát! Ez az adomány egy új diákközpont építését segíti a kampuszon, ahol a diákoknak nem kell félniük a „bőrrjáróktól”.

Jézus isteni természetének jelei

Áttekintés

Alapigék: János 9:1-34; 11:1-44; 6:14

Gondoljunk újra arra a lenyűgöző tényre, hogy Isten örökkévaló Fia megüresítette magát, testben megjelent Istenné lett! Ez az elképesztő valóság bőséges bizonyítékot nyer a Szentírásban, amit korlátolt emberi felfogóképességünk számára komoly kihívás megragadni. Isten megtett mindent, hogy segítsen, és amennyire csak lehetséges, megérthessük ezt a bibliai igazságot a mi üdvösségünkre.

A héten három csodát fogunk tanulmányozni, amelyek határozott bizonyítékként szolgálnak Krisztus isteni mivoltára. További bizonyítékot adnak arra, hogy Jézus több volt, mint ember. Vegyük például a hegyen történt megdicsőülését, ahol a három tanítványból álló belső kör saját szemével láthatta fénylő, isteni dicsőségét. Hirtelen *„elváltozott előttük: arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig fehér lett, mint a fényesség”* (Mt 17:2). Sőt mi több, ezt a csodát egyértelműen hitelesítette a feltámadt Mózes és az elragadtatott Illés megjelenése.

Ki tagadhatja Jézus istenségét, amikor csoda folytán ötezer embert megvándélt? Ez egyedi, példa nélküli volt a történelemben. Egyesek hittek, mások pedig – furcsa módon – nem hittek a világos bizonyíték ellenére sem. Tragikus módon a makacsság és a büszkeség oda vezette őket, hogy csak sötétséget láttak a világ Világossága helyett, aki ott állt előttük! Közöttük lakozott a nagy VAGYOK, akivel tisztelt prófétájuk, Mózes beszélgetett, de ők lázadtak az ellen, hogy elfogadják Őt Messiásnak.

A földi kenyérnek, amelyből ötezer ember jóllakott Krisztusra, az élet Kenyerére kellett a figyelmet irányítania, aki nemcsak fizikai életünket biztosítja és tartja fenn, hanem az örök életet is. Tovább gondolkodva a VAGYOK kifejezésen *János evangéliumában*, rájövünk, hogy János különösen megfigyelte Isten ábrázolását, amint annak idején megjelent

Mózesnek az égő csipkebokornál: „Isten azt mondta Mózesnek: VAGYOK, AKI VAGYOK” (2Móz 3:14). Jézus közvetlenül magára alkalmazta ezt a címet: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14:6), „Én vagyok a feltámadás és az élet” (Jn 11:25).

Jn 9:1-34 szakaszának történetében is megnyilvánult Jézus isteni hatalma, amikor meggyógyította a vak embert, majd különösen János 11-ben, Lázár feltámasztásának lenyűgöző csodájában. Az alábbi kommentárban ezt a két csodát fogjuk mélyebben megvizsgálni.

Kommentár

Rendkívüli lesz, amikor meglátjuk Jézus arcát! Halandó testünk átváltozik, átalakul az Ő halhatatlan, dicsőséges testének hasonlatosságára! Ismerni fogjuk Őt, tapasztaljuk a szeretetét, vele tölthetjük az örökkévalóságot. Tanulmányozhatjuk páratlan szeretetének témáját, de soha ki nem meríthetjük azt, fel nem foghatjuk örökkévaló természetét.

„Valóban ez az a próféta!” (Jn 6:14)

Amikor Krisztus ötezer embert megvendégt a kisfiú egyszerű ebédjéből, a csoda szemtanúi ezt mondták róla: „Valóban ez az a próféta, akinek el kellett jönnie a világra” (Jn 6:14)! Ezekben a szavakban Mózes szavai visszhangzanak, amelyek Jézusra mutatnak: „Prófétát támaszt neked az ÚR, a te Istened közületek, atyádfiai közül, olyat, mint én. Őt hallgassátok” (5Móz 18:15)!

Észszerű, hogy Mózeszt Jézus előképének tekintjük. Hasonló volt a küldetésük: például kiszabadítani a népet a fogságból. Az összes bibliai szereplő közül Mózes került legközelebb Jézushoz közbenjárói szolgálatát illetően. Miután Izrael a pusztában fellázadt Isten ellen, az aranyborjút imádták, Mózes felajánlotta, hogy meghal helyettük, ő lesz a helyettes áldozat. 2Móz 32:32-ben olvassuk a megindító beszámolót arról, miként könyörgött az Úrnak, hogy óvja meg lázadó népének életét: „De most bocsásd meg bűnüket! Ha pedig nem, törölj ki engem a könyvedből, amelyet írtál!”

Csodálatra méltó Mózes önfeláldozása a lázadó nép érdekében, és könyörgése, hogy inkább meghal helyettük. Nagylelkű felajánlása azonban nem

rendezhette el a bűnt, és nem fizethette meg a váltságdíjat, a halált, mert ezt csak az Istentől küldött „Próféta”, Jézus végezhetette el. Egyedül az Ő jelme és élete igaz, amivel kiválthat bűneinkből és a halálból.

A vak ember meggyógyítása (Jn 9:1-34)

A múlt héten a béna emberről szóló történetben láttuk, hogy 38 éven át reménytelen állapotban volt. A *János evangéliuma* 9. fejezetében szereplő vak férfi azonban „születésétől fogva” vak volt (Jn 9:1). Képzeljük el, milyen lehet semmit és senkit nem látni!

Ráadásul ez a szegény, vak ember nemcsak fizikailag szenvedett, hanem lelkiileg, szellemileg és érzelmileg is. Az általános vélekedés úgy tartotta, hogy aki beteg, azért szenved, mert bűnös – vagy ő, vagy a szülei. A vak emberrel elhitették, hogy nemcsak mások tekintik őt bűnösnek, hanem Isten is rosszállóan néz rá.

Ez a téves elképzelés ott élt a tanítványokban is, ezért tették fel a kérdést: „Mester, ki vétkezett, ez vagy a szülei, hogy vakon született?” (Jn 9:2)? Feltétlenül hibáztatni akartak valakit, amiben igencsak hasonlítottak a ma élő, alapvetően jó szándékú, de tévképzettel élő keresztényekhez. Jób helytelenül gondolkodó barátai is így próbálták Jóbra terhelni a felelősséget az őt ért szörnyű tragédiáért és a betegségéért. Tanuljunk a hibájukból! Miért ne követnénk inkább Jézus példáját, összpontosítanánk a megoldásra a probléma helyett? Ő nem azért jött a világba, hogy kárhoztasson, hanem hogy megmentsen (lásd Jn 3:17).

Jézus válasza magasabb szintre emelte a tanítványok látását a küldetésével kapcsolatban. Isten arra használta ennek az embernek a vakságát, hogy kinyilvánítsa hatalmas gyógyító erejét. Ráadásul ennek a csodának kellett világossá tennie, hogy Krisztus az örök élet és bölcsesség forrása, aki megihleti az embereket igazságának és megváltásának fényével. Krisztus a nappalal hozta összefüggésbe a munkáját: „Amíg nappal van, annak dolgait kell tennünk, aki elküldött engem, mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. Amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok” (Jn 9:4-5).

Beszédes és ironikus, hogy a vallási vezetők, akiknek fizikai látása kiváló volt, makacsul elutasították a fényt, amivel Krisztus körberagyogta őket.

Így kerültek egyre áthatolhatatlanabb lelki sötétségbe, mígnem visszafordíthatatlan lett vakságuk az igaz világossággal szemben. A vak embert viszont a Krisztus világosságára való nyitottság nemcsak arra tette képesé, hogy fizikailag lásson, hanem arra is, hogy megnyíljanak lelki szemei, és felismerje Jézusban az Isten Fiát, aki egyedül méltó az imádatra.

Jézus azonnal meggyógyíthatta volna, de bölcs tervei és szándékai folytán azt akarta, hogy a szenvedő ember is hozzájáruljon saját gyógyulási folyamatához. Miután nyálából sarat készített, a keveréket a vak ember szemére kente. A sarat felhelyező kéz a Gyógyítónak, a Teremtőnek a keze volt, aki a földet és a bolygókat teremtette. A vak, akit a Teremtő megkent sárral, engedelmeskedett Krisztus szavainak, és azonnal Siloám tavához igyekezett, hogy ott megmosakodjon, utána azonnal meggyógyult. Hasonlítsuk össze ezt a történetet a szíriai hadsereg fővezérének, Naámánnak a történetével, akit Elizeus próféta arra utasított, hogy fürödjön meg hétszer a Jordán folyó vizében, és akkor kigyógyul a leprából. Naámán eleinte ellenkezett, de aztán engedett, megfürdött, és csodálatos módon megtisztult.

A nedves agyag nem tartalmazott mágikus összetevőket; Krisztus maga volt a Gyógyító. A Megváltó ezt az anyagot hatalmának közvetítőjeként használta. Jézus egyszerű, gyógyhatású anyagokat használt, hogy bátorítson ezek használatára. „Krisztus azonban a természet egyszerű eszközeit is felhasználta gyógyításainál; nem részesítette előnyben a gyógyszereket, inkább szentesítette az egyszerű és természetes gyógymódok használatát” (*Jézus élete*. 729. o.).

Vajon Jézus ugyanígy képes és kész azonnal vagy fokozatosan gyógyítani közvetlen csodák és egyszerű gyógymódok által? Hogyan vehetünk részt gyógyító szolgálatában képviselőiként? Gondoljunk a következő, ihletett kijelentésen! „Krisztus ma is éppen olyan kész meggyógyítani a beteget, mint amikor személyesen itt volt a földön. Szolgái az Ő képviselői itt a földön, eszközök munkája számára, általuk kívánja gyakorolni gyógyító hatalmát” (u. o.).

Lázár feltámasztása (Jn 11:1-44)

Jézus így szólt Mártához: „*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él*” (Jn 11:25). Figyeljük meg újra, hogy Jézus az

isteni „VAGYOK” címet használja itt is! Ő nem csupán életet ad, hanem Ő maga az Élet. Ez az ígéret garantálja, hogy amikor visszaér, valóban hazaviszi szeretteit.

Akik Krisztusban aludtak el, a feltámadáskor egy szempillantás alatt életre kelnek, mintha semennyi idő sem telt volna el.

Akik Krisztusban nyugszanak, úgy nyugszanak, mintha már fel is támadtak volna a halálból, mert már osztoznak Krisztus örök életében és sorsában. Jézus megerősítette ezt, amikor így biztatta tanítványait: „*én élek, és ti is élni fogtok*” (Jn 14:19). Jézusnak élete van önmagában, Ő maga az Élet, az Életadó. Ha hiszünk ezekben a bibliai igazságokban, igazán nincs mit félnünk a haláltól. Első levelében János megerősíti: „*És ez az a bizonyágtétel, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban*” (1Jn 5:11-12).

A világnak nagy szüksége van erre a nagyszerű reménységre, mert Krisztuson kívül senkinek sincs élete önmagában. Ő az egyetlen, aki tökéletes megoldást ad az emberi elmúlás problémájára. Ez az igazság a létező legjobb hír, mondjuk el örömmel a haldokló világnak! „Krisztusban van az eredeti, nem kölcsönvett, nem mástól származó élet... Krisztus istensége az örök élet biztosítóka a hívó számára” (Jézus élete. 447. o.).

Gyakorlati alkalmazás

Gondoljuk át az alábbi kérdéseket, és válaszoljunk azokra!

1. Elmélkedjünk a „próféta” kifejezés bibliai értelmezésén! Miért utal a Biblia Jézusra is úgy, mint egy prófétára? Ez talán összezavar némelyeket, mert Ő nem csupán próféta volt. Például a muzulmánok is úgy hiszik, hogy Jézus egy próféta. Mi azonban abban hiszünk, hogy Ő több ennél: Ő az Isten Fia, a világ Megváltója.
2. Mózes Krisztus előképe volt abban az értelemben, hogy közbenjárt Isten lázadó népéért. Krisztus is közbenjárt azokért, akik keresztre feszítették Őt. Az *apostolok cselekedeteiben* ki hasonlított leginkább Jézushoz abban, hogy közbenjárt ellenségeiért? Tehát hogyan viszonyuljunk üldözőinkhez?

IDEJE, HOGY FELMONDJAK?

Andrew McChesney

Kemény nap volt. Pedro úgy döntött, hogy ideje lemondania az arizonai Holbrook Hetednapos Adventista Indián Iskola igazgatói posztjáról.

Ez volt Pedro 12. igazgatói évének kezdete. Amint befejezte a személyzet több tagjával folytatott nehéz beszélgetést, az új iskolaév kihívásain kezdett gondolkodni. A teher nyomasztónak tűnt, de Pedro visszaemlékezett arra, hogy az első igazgatói napján tett egy ígéretet Istennek. Így imádkozott: „Istenem, nagy segítségemre van szükségem tőled ebben a munkában! Itt maradok, amíg másként nem mondod.”

Most, a nehéz napon Pedro ismét elbeszélgetett Istennek:

„Emlékszem az ígéretemre, nem akarom meghazudolni magam. Te mondd most, hogy itt az idő elmenni?”

Nem kapott azonnali választ, ezért azt tette, amit eddig is képviselt a holbrook-i tanárok és diákok előtt: várta, hogy Isten jelt adjon.

Egy hét elteltével Pedro azt a hírt hallotta, hogy egy kislány, aki két évvel korábban végezte el az első osztályt Holbrookban, vissza akar térni. Raine értékes és nagyon okos gyerek volt.

Péntek reggel Pedro látta, hogy egy kocsi behajt a parkolóba. Figyelte, amint kiszállt az autóból Raine és az édesanyja. Az adminisztrációs épület felé sétáltak.

Raine meglátta őt, és örömmel szaladt hozzá. Ahogy közeledett, Pedro kinyitotta az ajtót, és a kislány a karjába szaladt. Abban a pillanatban Pedro tudta, hogy megkapta a választ. Még nem jött el az idő arra, hogy elhagyja Holbrookot. Istennek még volt vele terve velem az iskolában.

„Hiányoztál” - mondta Raine-nek.

„Az igazgató úr is hiányzott” - felelte a kislány.

„Alig várom, hogy találkozzunk a regisztrációs napon, 13-án” - mondta.

Pedro hitvallása megegyezik Páléval: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem” (Fil 4:13).

Prológus – a háttértörténet

Áttekintés

Alapigék: János 1:9-12; 1:14, 18; 17:1-5

János evangéliuma a Szentírás többi részéhez képest is bátrabban – pontosan és hatalmas erővel hirdeti, hogy Jézus Isten. Isten öröktől fogva létezik, tehát Jézus előbb létezett, mint a teremtés, hiszen örökkévaló. A szeretett tanítvány nagy mélységig tárgyalja Jézus isteni voltát, hogy megvilágítsa a kozmikus igazságot: az Ige testté lett.

Mózes úgy indítja az Ószövetséget, hogy leszögezi a teremtés igazságát, és János ugyanezt teszi az Újszövetségben. A teremtés témája így kapcsolja egy egészé az Ó- és Újszövetséget – a Teremtő, az Ige, aki Isten. János erős teológiai alapot biztosít a további gondolatmenetnek azzal, hogy evangéliumát a teremtésbe ágyazza.

János számára alapvetően fontos volt az, hogy Jézus a Teremtő. Sátán, a nagy csaló mindig is gyűlölte azt az igazságot, hogy Krisztus Isten, egyenlő az Atyával. Az első keresztény évszázad vége felé sötét, eretnek tanok szivárogtak be az egyházba, szinte észrevétlenül. Gnosztikus eretnekek bizonygatták ugyan Jézus istenségét, viszont kételyt hintettek testet öltésével kapcsolatban („látszatteste” volt csupán – a fordító). Ez a veszélyes jelenség körülbelül három évtizeddel a szinoptikus evangéliumok megírása után történt. Csüggedést hozott a hívők lelkébe, leszállítva az erkölcsi szintet.

János evangéliumának első 18 verse az evangélium többi részének előszava. Megingathatatlan, tömör, velős teológiai elvet jelent ki Krisztus istenségéről. Krisztus, az Ige valójában Isten, mindig is az volt. Ő a Teremtő, az élet és a fény adója, mégis emberré lett, Istentől született, majd a teremtett világ előtt bemutatta szeretetét, kegyelmét és dicsőségét.

Kommentár

Jn 1:1-ben az isteni Logos (Ige) Isten kifejezett akaratát és teremtő hatalmát jelzi. A Mindenható a teremtés és a kinyilatkoztatás által világosan bemutatta jellemét és tetteit, ahogyan azt az egész Szentírásban látjuk, majd pedig kijelentette magát Fia megtestesülése által. Nem maradhat bennünk kétség Isten irántunk való szeretetét illetően, mert Ő megmutatta magát Jézusban.

Emlékezzünk, mit válaszolt az Úr, amikor Fülöp megkérte, hogy nyilatkoztassa ki az Atyát! „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Fülöp? Aki látott engem, látta az Atyát. Hogyan mondhatod, hogy »mutasd meg nekünk az Atyát«” (Jn 14:9)?

„Jézus eljött, hogy közöttünk lakozzék, s kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt. Ő Isten Igéje volt – Isten gondolatait tette érthetővé” (Jézus élete. 11. o.). János elmondása szerint Isten jellemének ez a kinyilatkoztatása már a kezdet kezdetétől létezett. Mit ért János azon, hogy „Kezdetben”? A görög szövegben hiányzik a határozott névelő, ami ezt a kifejezést még konkrétabbá tenné. A határozott névelő hiánya a görögben arra utal, hogy nincs meghatározott idő, amit le lehet szögezni, ki lehet számolni, hanem meghatározhatatlan, visszaér a kezdetek előttre. Más szóval mindig, a teremtés előtt is létezett az Ige, Jézus.

Az Ige testté lett (Jn 1:14, 18)

A logos jelenthet igazságot, ideális létezését, tökéletes gondolkodást/gondolatot és kifejezést/kifejeződést. A görög gondolkodásban éteri képzetnek tartották, ami az emberiség felett lebeg, nem lakozik emberi testben. Krisztus, az Ige nem üres filozófiai fogalom, hanem kézzelfogható valóság, látható és érinthető volt, egyetlen és egyedi, Isten szent Fia.

Amikor Krisztus testté, emberekhez hasonlóvá (nem azonossá) lett, ember-volta eltakarta istenségét, mégis teljesen Isten maradt. Igen, hasonlóvá lett hozzánk, hogy együttérezhessen velünk, mégis más maradt, hogy megválthasson bennünket. Csodálatos cselekedet, elképesztő leereszkedés volt ez Isten részéről: megalázta magát és emberré lett! Nem tudjuk teljesen felfogni Isten szeretetének titkát, de szívből értékelhetjük és elfogadhatjuk. Sok világvallásban az ember hiábavaló

módon próbálja tapasztalni az úgynevezett „istenekhez” való felemelkedést, de a kereszténységben maga Isten száll le a mi szintünkre, valóságosan, hogy ott találkozzon velünk, ahol vagyunk.

Jn 1:14-ben a pontos és egyetlen melléknév, amely Jézust jellemzi, a görög *monogenous* szó, amit „egyszülöttnek” fordítanak. Szó szerint azt jelenti: egyedi. Ez az egyediség létfontosságú, nélkülözhetetlen, a megváltásunk függ tőle. Hiszen örök halálra kárhoztatva maradnánk bűneinkben, ha igazságával és életével nem váltana meg Isten egyszülött Fia.

Az „egyszülött” szónak (Jn 1:14, 18) a kereszténység történelme során téves értelmezést tulajdonítottak, a Bibliától idegen módon, ami szerint valamikor a régmúltban, mielőtt még bármely teremtmény létezett volna, az örökkévaló Atya nemzette vagy megteremtette a Fiút. Ez azonban helytelen. Krisztus mindenképpen Szerzője, Alkotója, nem pedig teremtmény. János habozás nélkül leszögezi, hogy Krisztus Isten, aki öröktől fogva együtt volt Istennel: *„Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött”* (Jn 1:3).

Igen, a testet öltés titkát nehéz megérteni, mert a Végtelen erőfeszítést tett azért, hogy elérje véges elménket és megválthasson. A megváltásért Isten a legvégsőig elment: feláldozta egyetlen Fiát. Ez mindenképpen radikális lépés volt. Készségesen megváltoztatta örök természetét azért, hogy örökre megtartsa ember-mivoltunkat. Ahelyett, hogy örökre isteni maradt volna, teljesen Isten és teljesen ember lett. Kézzelfogható bizonyítéka ez az önfeláldozó szeretetnek, amit az egész világegyetem csodálhat!

Isten testté lett Fia közöttünk *„lakozott”* (Jn 1:14). A „lakozik” a görög *skenoō* ige fordítása, ami szó szerint azt jelenti: velünk „sátorozott”. Ez a gondolat 2Móz 25:8-hoz vezet vissza, ahol Isten ezt mondja Mózesnek: *„Készítsenek nekem szent hajlékot, hogy közöttük lakjam!”* Az egész Biblia fő témája a gondolat, hogy Isten folyamatosan velünk szeretne lenni, nem ideiglenes, hanem állandó lakó akar lenni. A testté lett Isten ezért kapta az Atyától az Immánuel nevet, ami azt jelenti: velünk az Isten.

Lenyűgöző megtiszteltetést kínál nekünk Isten azzal, hogy közöttünk lakik! A szeretet egyik kézzelfogható bizonyítéka, ha valaki velünk akar

lenni. Igen, az agapé szeretet mindig az együttlétre, az összetartozásra törekszik, azért sokatmondó, amikor Jézus megígéri tanítványainak: „*És ha majd elmegyek, és helyet készítek nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek*” (Jn 14:3). Ez a csodálatos valóság szent örömmel és bizalommal töltsön el bennünket, hogy tapasztalhatjuk jelenlétét már itt, majd pedig tökéletes módon örökre a mennyben!

Hallani vagy nem hallani az Igét (Jn 1:9-13)

Az alcím lehetne az is, hogy „látni, vagy nem látni az Igét”. Ostobaságnak tűnik tagadni a bennünket megvilágító fényt, hasonlóképpen értelmetlen, ha van fülünk a hallásra, de befogjuk, nehogy halljunk. Az igazság hangja hangos és tiszta, de az emberek úgy döntenek, hogy süketek maradnak rá; ugyanígy az evangélium dicsőséges fénye ragyog mindenütt, de van, aki inkább sötétben marad. Ez a jelenség része a bűn titkának.

Ez a lázadás emlékeztet, hogy Isten számára megdöbbentő gyermekeinek sok rossz, értelmetlen döntése. „*Sőt nagyon közel van hozzád ez az ige. A szádban és a szívedben van, hogy teljesíthesd..., elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess, te és utódaid is*” (5Móz 30:14, 19)! Azt jelenti az Isten világossága, valamint az élet elleni lázadás, a sötétség és a halál mellett való döntés, hogy az illető személy Lucifer tragikus példáját követi.

Újra meg újra felbukkanó témák: hit/hitlenség

Isten minden teremtményének szabad döntési jogot adott, hogy önként szerethessék Őt. Ám sokan tévesen értelmezik ezt a szabadságot, helytelenül élnek vele, a saját kárukra. Egyesek egészen odáig merészkednek, hogy kimondják: bármely döntésünk – akár rossz, akár jó legyen az – rendben van, egészen addig, amíg mi magunk döntünk. Hiszen – állítják – Krisztus kereszthalála biztosítja a döntés szabadságát, és felment a következmények alól.

Ám ez a vélekedés roppant veszélyes, mert arra bátorítja az embereket, hogy gondatlanul hozzanak döntéseket. Jézus azért halt meg a kereszten, hogy megmentsen a bűneinktől és életet adjon. A döntés szabadságát még a keresztet megelőzően, az Éden kertjében adta az emberiségnek; az ember rendelkezésére áll, mégis arra kell bátorítanunk, hogy azt

válasszuk, ami helyes Isten szemében. Egyesek szerint a következmények nem annyira számítanak, mert végül minden tékozló visszatér Istenhez. Ám igazából sokan nem fordulnak vissza hozzá, még ha Isten kész is mindig megbocsátani az eltérőknek, kész visszafogadni őket, ha úgy döntenek, hogy hisznek benne.

Újra meg újra felbukkanó témák: dicsőség (Jn 17:1-5)

Amikor elérkezett az Ő órája, Jézus kész volt szembenézni a kereszttel, de már előretekintett a rá váró öröme és dicsőségre is. A megvalósulás pontjához ért az Atya és a Fiú együttes küldetése, a megváltás, amelyben már a világ megalapítása előtt megegyeztek. Sátánra döntő vereség várt a keresztnél. Krisztus a legmélyebbre ereszkedett hősies tétével, hogy megmentse a benne hívőket, majd felemeltetett dicsőségben. Pál bizonyosságot tesz erről, amikor kijelenti, hogy Krisztus „*megalázta magát, engedelmes volt halálig, mégpedig a kereszthaláláig. Ezért Isten is felmagasztalta őt, és olyan nevet ajándékozott neki, amely minden név fölött való*” (Fil 2:8-9). Látjuk, hogyan állítja szembe Pál az örömet és a szégyent Krisztus megváltó tétében? Elmondhatjuk: a szégyen dacára, amit Krisztus elviselt a kereszten, örömteli várakozást jelentett számára a dicsőséges tett, hogy elvégezheti a világ megváltását. Jézus „*az előtte levő öröm helyett - a gyalázzal nem törődve - elszenvedte a keresztet, és Isten trónjának a jobbára ült*” (Zsid 12:2).

Gyakorlati alkalmazás

Gondolkodjunk azon, hogy milyen választ adnánk az alábbi kérdésekre!

1. Az Igével kapcsolatban: Krisztus (az Ige) szavai hogyan mutatták be Őt, amíg a földön élt?
2. Voltak már kételyeid az Atya Isten jellemét illetően? Ha igen, miért, ha nem, miért nem? Gondolkodjunk azon, amit Fülöpnek mondott Jézus: aki Őt látta, az látta az Atyát. Hogyan csendesíthetik le a kételyeinket ezek a szavak?
3. Az „egyedi” és „egyszülött” szavak miként függnek össze azzal, hogy egyedül Krisztus képes üdvösséget adni nekünk?
4. Krisztus örökre megtartja emberi természetét. Sőt egyszer és mindenkorra megváltoztatta örökkévaló természetét azzal, hogy teljesen emberré és teljesen Istenné lett. Hogyan hat ez az életünkre ma, és a reménységünkre a jövőre nézve?

ÉBRESZTÉS

Andrew McChesney

Marisa mélyen aludt a Washington állambeli Spokane-ben a harmadik emeleti lakásában. Hajnali fél háromkor felébredt, pedig semmi oka nem volt rá. Azon tűnődött, hogy kimenjen-e a mosdóba. Végül kiment, és amikor néhány perccel később visszament a hálósobába, szokatlan sárga fényt vett észre kintről. Ahogy kinézett, lángokat látott felcsapni a hálósobája külső falán. A háza lángokban állt.

Marisa hívta a két kutyáját, Maggie-t és Daisey-t: „Lányok, gyertek!”

Kiment a kutyákkal az erkélyre. A harmadik emeletről lenézve Marisa látta, hogy szaladgálnak az emberek odalenn.

„Segítség! - kiáltotta. - Nem tudom, mit tegyek. Nem tudok kijutni a bejárat ajtón!”

Egy férfi aggódó arccal felnézett. „Ha túl akarod élni, ugranod kell” - mondta.

Marisa felkapta az egyik kutyát és ledobta, aztán a másikat is. Utána átmászott a korláton, leesett a második emeleti erkélyre, majd onnan a földre. Zúzódásokat szenvedett és kificamodott a bokája.

Marisa számára ez a csodák éjszakája volt. Igaz, a tűzben mindenét elvesztette, de Isten megmentette az életét és a kutyáit is.

Hogy miért?

Marisa válaszként imádkozott, és érezte, hogy Isten azt mondja neki: „Még tervem van veled!” A szavak balzsamként hatottak a lelkére.

A tűz kiragadta mély szomorúságából. Megértette, hogy Istennek még terve van vele, eszébe jutott a hivatása, az, hogy gyermekekkel foglalkozott. Elhatározta, hogy visszatér ehhez.

Hónapokkal később Arizonába költözött, hogy a Holbrook Hetednap Adventista Indián Iskola vezető lánynevelőjeként dolgozzon, és most boldog.

„El sem tudnám képzelni, hogy mást csináljak” - mondta.

Krisztus a Messiás – és a tanúi

Áttekintés

Alapigék: János 1:35-39, 43-46

Jézus, minden igazság Forrása, az igazság fényét árasztotta a világra, növelte a világosságot, amit mindenki kaphat. A bőséges, meggyőző bizonyítékok ellenére egyesek Krisztus napjaiban is sötétségbe burkolóztak. Előítéleteik és önteltségük miatt úgy döntöttek, hogy nem hallják meg az igazságot, nem látják meg a fényt. Istent elszomorítja, amikor ilyesmi történik, de szeretetében megengedi, hogy meghozzuk a saját döntéseinket, még ha azok rosszak is.

Ez a tanulmány Jézus néhány szemtanújának tapasztalatára fog összpontosítani, például Keresztelő Jánoséra, valamint két tanítványára, Andráséra és Jánoséra. Tanulni fogunk még Fülöpről, Nátánáelről, és egy másik szemtanúról, Nikodémusról, a szanhedrin jeles tagjáról, aki kitérte szívét Isten igazságának világossága előtt. Bizonyágtétele erőteljes és meggyőző, mert sokat kockáztatott azzal, hogy szembe fordult hatalommal bíró társaival. Jézus Krisztus a vele folytatott éjszakai beszélgetésében fogalmazta meg a Biblia legcsodálatosabb ígérését: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”* (Jn 3:16).

Visszatérve János szemtanúihoz, fel kell tennünk a kérdést: Jézusról miért csak egyetlen, rövid bizonyágtételt hagyott örökül a világnak Keresztelő János, akit az emberek annyira tiszteltek és csodáltak? János az egész evangéliumot belefoglalta a kijelentésbe, hogy Jézus valóban *„az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit”* (Jn 1:29, KAR)! Ez a prófécia beteljesedett, az emberek szeme láttára. A szemtanúk bizonyágtételeit olvasva vajon ne győződünk meg maradéktalanul arról, hogy Krisztus az élő Megváltó és Úr?

Kommentár

Keresztelő János bizonyágtétele

Krisztus idejében a zsidóknak megvoltak a saját nézeteik az eljövendő Messiásról, és szigorúan ragaszkodtak ahhoz, hogy minden illeszkedjen a tetszetősen becsomagolt sémáikba. Azt érezték, hogy Keresztelő János talán a Messiás előképe, de ő az igaz Messiás előfutárának mondta magát, akit Isten próféciaik által rendelt a Messiás útkészítőjének. János úgy mutatott Jézusra, mint „Isten Bárányára”. Csakhogy Jézus és a bűneinkért hozott áldozata nem illett bele a zsidó vezetők várakozásaiba, akik királyt, földi Messiást vártak, aki legyőzi elnyomóikat, átveszi az uralmat felettük és végül az egész világ felett.

Szkeptikus kortársaink ma sem törődnek az áldozat bibliai fogalmával. Vannak, akik rámutatnak Jézus áldozatára, de csak azért, hogy igazolják közönyösségüket. Azt mondják, hogy Jézusnak nem kellett volna vérét ontania a bűnös emberiség megváltásáért, hiszen csupán szeretete bemutatásával és csodatételeivel is megmenthetett volna bennünket. Az élet azonban – ahogyan a Biblia mondja – a vérben van, és az elveszett emberiségnek arra az életre volt szüksége, ami a Fiúban van. Az angyalok nem válhatták meg az emberiséget, ők is kapták az életet attól, akinek élete van önmagában. Vajon miért rendelte el Isten számtalan ártatlan állat feláldozását, ha nem azért, hogy ezekkel rámutasson: Krisztus ártatlan vére szükséges a bűnbocsánathoz és az ember örök életéhez?

Ezért jelentette ki félreérthetetlenül János, hogy „*Nem én vagyok a Krisztus*” (Jn 1:20), sem a Világosság, hanem csupán tanúja a bibliai próféciaik beteljesedésének. Kétszer erősítette meg, hogy Jézus valóban az Isten Báránya, az áldozati rendszer beteljesítője és csúcspontja. Kijelentette ezt a sokaság előtt, amint ránézett Jézusra, majd megerősítette ugyanezt két tanítványának is (lásd Jn 1:29, 36).

Jézus keresztségének szemtanúja, Keresztelő János hallotta az Atya hangját, amint kijelentette, hogy Jézus az Ő szeretett Fia, akiben gyönyörködik. A Szentlélek is alászállt és megnyugodott Jézuson, miközben az Atya megértette Jánossal a Megváltó isteni mivoltát. Ezért mondta János: „*És én láttam, és bizonyágot tettem róla, hogy ő az Isten Fia*” (Jn 1:34). Egy ilyen kijelentés hallatán az ember elgondolkozhat: milyen

bizonyítékot szeretne még egy kétkedő ahhoz, hogy higgyen? Sajnos ha valaki úgy dönt, hogy kételkedni fog, sötétségbe zárja magát.

János két tanítványa (Jn 1:35-39)

Keresztelő János két tanítványa, nevezetesen János, az evangélium írója és András már hallotta János prédikálását arról, hogy Krisztusban teljesednek az ótestamentumi próféciaák. Amikor tehát tanítójuk a figyelmüket Jézusra, a nagy Tanítóra irányította, aki ott állt előttük, hittek és követni akarták Őt. András és János is figyelhetett volna olyan kritikusan és ítélkezve Jézus minden szavát és mozdulatát, mint a farizeusok, de ők úgy döntöttek, hogy a Lélek meggyőző erejének engedve hinni fognak. Bizonyára bíztak Keresztelő János cáfolhatatlan, biblikus bizonyágtételének őszinteségében és hitelességében is.

Honnan tudjuk, hogy a második tanítvány, akire Jánosként utal az Ige, valóban a szeretett tanítvány, János volt? András konkrétan nevével nevezi a beszámoló, de a második tanítvány, aki valószínűleg szerényebb vagy tartózkodóbb volt annál, hogy név szerint utaljon önmagára, bizonyára János volt. András volt az, aki bemutatta Jézusnak a testvérét, Pétert. András, Péter és János volt az első három tanítvány, akik „az eredeti tizenkettő” magvát alkották. „Otthagyták Jánost [a Keresztelőt], és elindultak, hogy megkeressék Jézust. Egyik András volt, Simon testvére, a másik pedig János, az evangélista. Ők voltak Jézus első tanítványai” (*Jézus élete*. 107. o.).

Úgy tűnik, a két tanítvány, András és János őszintén tudni akarta, hogy Jézus-e a Messiás. Meg akarták ismerni, amit Ő adhat nekik. Figyeljük meg kifejező szavait, amikor elkezdtek követni Őt! „Mit kerestek?” – kérdezte Jézus. Tudni véljük, mit válaszolnak, de ők a Mester lakóhelye felől érdeklődnek: „Hol laksz?” (Jn 1:38)? Nemcsak Jézus követésének a gondolata érdekelte őket, hanem vele akartak maradni, többet megtudni a küldetéséről. Vele is maradtak a nap további részében, és lenyűgöző dolgokat tudtak meg róla. Mi a helyzet velünk ma? Csak hinni vágyunk Jézusban, de nem akarunk időzni a jelenlétében? Élvezzük a társaságát? Tény, hogy életünk átalakulásának egyetlen módja, ha Őt szemléljük, ahogyan János is utasította a tanítványait.

Fülöp és Nátánáel (Jn 1:43-46)

Andrásról, Jánosról és Péterről fordítsuk most a figyelmünket Fülöpre és Nátánáelre! Fülöp érezte, hogy barátja, Nátánáel kissé előítéletes és bizonyára nem könnyen meggyőzhető, Mózesről és a prófétáktól próbált még meggyőzőbb bizonyítékokat felsorakoztatni a Messiásról. Nátánáel tétovázott, amikor meghallotta, hogy Jézus Názáretből származik, ezért Fülöp nem vitatkozott, nem érvelt, csak hívta: „*Jöjj és lásd meg*” (Jn 1:46)! Figyeljük meg, Jézus ugyanezt a megközelítést használta Andrással és Jánossal, amikor hívta őket, hogy jöjjenek és lássák meg maguk a dolgokat!

Erőt nyerünk és átalakul az életünk, amikor Jézusnál időzünk. Vitatkozhatunk és érvelhetünk az igazság mellett teológiai és filozófiai gondolatokkal, végeredményben azonban a bizonyosságtevésünk akkor a legeredményesebb, amikor kedvesen, lelkesen hívjuk az embereket, hogy saját maguk ismerjék meg Jézust. Bizonyosságtevésünk során leginkább arra kell törekednünk, hogy segítsünk másoknak személyesen megismerni Jézust, akkor sok akadály és kétely eloszlik. Természetesen fontos a tantételek tanítása is, de Jézussal kell kezdenünk, aki minden ismeret kulcsa.

Figyeljük meg az ellentétet aközött, ahogyan Nátánáel tekintett Jézusra és viszont. Nátánáel beskatulyázta Jézust, hogy nem lehet jó, egyszerűen azért, mert Názáretből származik. Sajnos néha mi is ugyanezt tesszük. Beskatulyázunk embereket nemzetiségük, fajuk, kultúrájuk vagy egyebek miatt, amit látunk. Jézus viszont bátorítóan fordult Nátánáelhez, leendő tanítványához: „*Íme, egy igazi izraelita, akiben nincs hamisság*” (Jn 1:47)! Ez valóban bátorító megjegyzés volt, ami arra készítette Nátánáelt, hogy tovább figyeljen a názáretire. Amint Nátánáel tanúja lett Jézus prófétai képességének, hitre jutott. „*Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy Izráel Királya*” (Jn 1:49)!

Nikodémus tanúságtétele (Jn 3:1-21)

A Jézusról szóló beszámolókból János evangélistára jellemző, hogy hosszasan időzik Jézus személyes találkozásainál, pl. Nikodémussal és a samáriai asszonnyal. Jézus nem volt személyválogató, hogy valakit jobban kitüntetett volna figyelmével, mint másokat. Inkább arra törekedett, hogy mindenkinek a szívéhez szóljon, aki csak befogadó az igazság

iránt, legyen az egy mélyen tisztelt zsidó vezető, mint Nikodémus, vagy egy megvetett samáriai asszony.

Nikodémus farizeus volt, a szanhedrin fontos tagja, ami a judaizmus legmagasabb szintű döntéshozó testületének, szinte önkormányzatának számított. A *szanhedrin* szó a görög sunedrionból származik, és szó szerint „tanácsot” jelent. A nagy tanácsnak 71 tagja és három frakciója volt, ezek Mt 27:41 szerint a következők:

1. Főpapok (az éppen szolgálatot teljesítő főpap, a már nyugalmazott főpapok és a főpapi családok tagjai). Ide leginkább szadduceusok tartoztak.
2. Írástudók (főként farizeusok).
3. Vének, a főbb arisztokrata családok képviselői.

A főpapi hivatalhoz gyakran kötődött korrupció, többször előfordult, hogy Róma annak adta a pozíciót, aki a legtöbbet ígerte érte.

A Nikodémus görög név szó szerint azt jelenti: „a nép legyőzője”. Egyrészt a gazdagságáról ismerték, másrészt kiváló tanító volt. Erős meggyőződése volt, hogy találkoznia kell Jézussal, főként a szokatlan dolgok miatt, amelyeket felőle hallott. Óvatosnak kellett lennie. Nem tehetett semmit, amit vezető társai támadásnak vélhettek volna, nehogy véglegesen megromoljon a kapcsolata velük. Nikodémus azonban nem tudta figyelmen kívül hagyni az erős bizonyítékot, hogy Jézus a Messiás. Ezért találkozott vele éjszaka, amikor csendességben, négyszemközt beszélgethettek. Jézus ott találkozik velünk, ahol éppen tartunk a lelki utunkon. Nem bánja, hogyan megyünk hozzá, míg a szívünk őszinte vágya vezérel.

Nikodémusnak lehetősége volt arra, hogy tesztelje Jézus lelki természetét, makulátlan jellemét és becsületességét. Ezért később meg is védte Őt a szanhedrinben, amikor kihallgatás nélkül el akarták ítélni, ahogy Jn 7:51-ből megtudjuk. Figyeljük meg Nikodémus tapasztalatának folyamatát: négyszemközt találkozott Jézussal, amikor sokat tanult az igazi megtérésről; megvédte Jézust a szanhedrin előtt; végül volt mersze segíteni, amikor levették Jézus testét a keresztről, hogy eltemethessék.

KIÁLLNI A SZOMBATÉRT

Andrew McChesney

Ana nem akart hetednapos adventista lenni. Gyermekkorában szerette a Fülöp-szigeteki egyházát, és nem akart szombaton istentiszteletre járni vasárnap helyett. Ahogy azonban tanulmányozta a Bibliát, egyre inkább meggyőződött a szombat fontosságáról. Adventista lett.

A munkahelyén azonban problémája adódott.

Egy állami középiskolában tanított matematikát speciális igényű diákoknak. Ez volt az első tanítási éve, és mellette szombaton kellett órára járnia, hogy mesterdiplomát szerezzen a speciális oktatásból. Kérte a város állami iskoláinak felügyelőjét, hogy ne kelljen szombaton órára járnia. Ezen a beszélgetésen megtudta, hogy nem lehet felmondani neki, mivel a munkahelyén próbaidős volt. Aztán lejárt a próbaidő. Megfogadta, hogy többé nem rontja meg a szombatot, de a problémák nem szűntek meg, ezért egy állásközvetítő ügynökségen keresztül tanári állásra jelentkezett az Egyesült Államokba. Az interjút szombatra tűzték ki, ezért Ana visszalépett. Egy hónap múlva újra megkeresték az irodából, de ő közölte, hogy szombaton nem vállalja az interjút, amit aztán egy pénteki napra tettek át. A beszélgetés jól sikerült, és fel is vették Anát. Érezte, hogy Isten megtisztelte őt, mert ő is tiszteletben tartotta a szombatot.

A szombattal kapcsolatos próbák nem értek véget az Egyesült Államokban sem. Nem sokkal azután, hogy megérkezett Arizonába, az új igazgató közölte vele és a többi tanárral, hogy szombatonként továbbképzéseken kell részt venniük. Ana imádkozott, majd beszélt az igazgatóval, elmondta a Biblia alapján, hogy miért fontos neki a szombat. Aztán a vallásszabadságra hivatkozva kérte, hogy adják meg neki a szabad szombatot. A felsőbb vezetés engedélyét is kérte, és végül meg is kapta. A képzésért felelős oktató vállalta, hogy Anával külön foglalkozik vasárnaponként. Ezt az igazgatóval is közölték, aki ezek után nagyon kedves volt Anához. Szomorú volt, amikor megtudta, hogy Ana úgy döntött, a munkáját az egy órányi autóútra lévő Holbrook Hetednapos Adventista Indián Iskolában folytatja.

Ma Ana matematika szakos tanár a Holbrook iskolában. Boldog, hogy hetednapos adventista lehet, és örömmel beszél a diákoknak a matematikáról és a szombatról. „Kiálltam a szombat mellett, és Isten megsegített” - mondta.

A samaritánusok bizonyságtétele

Áttekintés

Alapigék: János 4:1-42

A samaritánusokat megvetették zsidó szomszédaik, talán még jobban, mint római elnyomóikat. Romlottnak, becstelennek tartották őket, akikről mindenáron távol kell maradni. Ezért alakult ki az a gyakorlat, hogy a galileai területekről érkező és Jeruzsálembe tartó utazók elkerülték a rövidebb, Samárián át vezető utat, és inkább Péreán keresztül, kerülőúton mentek a városba.

A samaritánusokkal kapcsolatos probléma akkor kezdődött, amikor III. Tiglat-Pilezer (Kr. e. 745-727) Izrael népének (az északi királyságnak) nagy részét fogságba vitte Asszíriába, és ott telepítette le őket. Ezeket az izraelitákat nevezik Izrael tíz elveszett törzsének. A népesség további csökkentése érdekében az új asszír uralkodó, II. Szárgon (Kr. e. 722-705) az északi királyság még több lakosát vitte fogságba.

Az Asszír Birodalom egyesítése céljából Asszíriából és a mezopotámiai régiókból betelepítettek népeket Izrael területére, akik keveredtek Izrael maradékával, úgy vallási, mint faji értelemben. Ebben a vázlatban csak rövid áttekintést adunk a következő eseményekről. Tovább fokozták a problémát és élesítették a samaritánusok és a zsidók közti faji feszültségeket későbbi szomorú esetek, mint például amikor a samaritánusok akadályozták a hazatérő izraeliták újjáépítési törekvéseit.

Kommentár

Az asszony a kútnál (Jn 4:1-15)

Jézus a samáriai asszonnal való találkozásával szembement az elfogadott szabályokkal és a zsidók által szigorúan gyakorolt hagyományok-

kal, mindezt azért, hogy elérje őt országa számára. Négyszemközt beszélgetett vele, annak ellenére, hogy egy samáriai asszonyról volt szó. Szívességet kért tőle, ami szintén nem volt társadalmilag elfogadható, mert a zsidóknak nem lehetett semmiféle közük a megvetett, úgynevezett „tisztátalan” emberekhez, különösen nem egy nőhöz.

A kor kultúrájában a szívesség kérése és elfogadása a barátság ajtaja volt, és kötelezte a szívesség elfogadóját, hogy azt viszonzza is. Úgy tűnik, az asszonyt is megdöbbenette, hogy Jézus, egy zsidó kért tőle valamit, a megvetett samaritánus nőtől, amivel barátságot kezdeményezett. Figyeljük meg a reakcióját: *„Zsidó létedre hogyan kérhetsz inni tőlem, amikor én samáriai asszony vagyok”* (Jn 4:9)?

Érdekes megfigyelni azt is, hogy amiért az asszony a kúthoz ment, azt elvégezetlenül hagyta. Egy korsó vizet kellett volna Sikárba vinnie, de otthagya a vízzel teli korsót a felfedezés izgalmában, hogy megtalálta az Élő Vizet. Adnia kellett volna vizet Jézusnak, hogy olthassa a szomját, de azt sem tette meg, olyan sietve távozott. Amikor Jézus tanítványai visszaérkeztek az étellel, amit a Mesternek hoztak éhsége csillapítására, megdöbbenek, hogy már nem éhes.

„Otthagya a vizeskorsót, és visszatért a városba, hogy elvigye az üzenetet másoknak. Jézus tudta, miért ment el. Otthagya a korsót – ez félreérthetetlenül az Ő szavainak hatásáról tanúskodott. A nő lelkének legőszintébb vágya volt, hogy élő vizet kapjon; elfelejtette, hogy miért ment a kúthoz, elfelejtette a Megváltó szomjúságát, amit oltani akart. Örömtől túlcsoorduló szívvel sietett útjára, hogy másokkal is megossza a kapott drága világosságot” (*Jézus élete*. 150. o.). Jézust mélyen érintette, hogy a megvetett asszony szívébe fogadta, mint régen várt Messiást, ami sokkal jobb reakció volt, mint amit saját népétől kapott, hiszen azok elzárkóztak tőle. Jézust megindította, amint látta Atyját munkálkodni azért, hogy elveszett lelkeket nyerjen vissza országa számára, így elmúlt minden testi szomjúsága és éhsége. Úgy ült ott, mint aki lelkét mennyei vízzel és eledellel táplálta.

Néha a bizonyágtevést kötelességből végezzük és veszélyes munkának érezzük, pedig gyönyörűség is lehet, ha Krisztus Lelke árad szívünkben. Inkább szívből végzett munka, mint színből végzett robot.

Azok számára, akik tapasztalják a Krisztus-központú missziót, valóban a lélek túlsordulása lesz, spontán árad az emberi szívből. Ezért mondta Jézus meglepett tanítványainak: *„Az én eledelem az, hogy annak akarátát tegyem, aki elküldött engem, és az ő munkáját elvégezzem”* (Jn 4:34).

Jézus kinyilatkoztatása (Jn 4:16-26)

Találhatunk hasonlóságot a samáriai asszony válasza és Nikodémus reakciója között, miután mélységes igazságot hallottak Krisztustól. A szanhedrin illusztris tagja kerülni próbált egy fontos témát: azt, hogy szüksége van a megtérésre. Úgy tett, mintha nem értené Krisztus szavait, és próbálta az újjászületés tapasztalatát úgy magyarázni, mintha szó szerint vissza kellene térni az anyaméhbe. Sikár kútjánál az asszony szintén igyekezett elfordítani a beszélgetés irányát, hogy elnyomja magában a felismerést: valóban Jézus a Messiás. Egy aktuális vitára terelte a szót, ami az istentisztelet megfelelő helyével volt kapcsolatos.

Jézus kedvesen, de határozottan tért vissza a fontos témához, hogy az asszony felismerje: a Messiás áll előtte. Tapintatosan figyelmeztette arra is, hogy hite, a pogánysággal kevert judaizmus nem vezet Isten igaz imádatára, mert Ő Lélek, az igazság Forrása: *„Az Isten Lélek, és akik őt imádják, azoknak lélekben és igazságban kell őt imádniuk”* (Jn 4:24). Más szóval: az igazi imádat, ami üdvösséghez vezet, nem helyhez, hanem Krisztus személyéhez kötött.

Az egyszerű asszony, a kétes jellemű bűnös megértette a hatalmas igazságot, hogy Jézus a régóta várt Messiás. A Megváltó fokozatosan vezette rá az igazságra, és ennek csúcspontján olyan megtiszteltetésben részesítette, amiben senkinek nem volt része a feltámadása előtt: kijelentette neki, hogy Ő a Messiás: *„Én vagyok az, aki veled beszélek”* (Jn 4:26). Nekünk sem szabad személyválogatónak lennünk, előnyben részesíteni bizonyos embercsoportokat a missziómunkában, legyenek akár gazdagok, akár szegények, „magasabb” vagy „alacsonyabb” társadalmi osztályból valók. Ne számítson a szemünkben az ilyesfajta megkülönböztetés, mert Krisztusnak sem számított! Akivel csak kapcsolatba kerülünk, mindenkinek közös nevezője, hogy bűnbocsánatra és megváltásra van szükségük.

A samaritánusok bizonyágtétele (Jn 4:27-42)

Jézus napjaiban létezett olyan kötelezettség a zsidó kultúrában, hogy a vendéglátást és a szívességet viszonzni kellett, és akkor lehetett elfogadni, ha a viszonzást nyújtó ember zsidó volt, de a samaritánusok esetében nem. Amikor valaki elfogad egy szívességet, majd viszonzza, az közelebb hozza egymáshoz az embereket. Emiatt a zsidók teljes mértékig ellenezték ennek a szokásnak az idegenekkel való gyakorlását. Jézus azonban felülírta a nemzeti előítéletüket, mert azért jött, hogy egyaránt szolgáljon gazdagoknak és szegényeknek, a zsidó társadalmon belül és kívül. Miért is zavarta volna Őt egy ilyen társadalmi elvárás, amikor a küldetése egészen különleges volt: meghalni az emberiségért?

Jézus személyválogatás nélkül, készségesen adott, de el is fogadott segítséget. Ez a megközelítés mások értékelésének és támogatásának eredményes módja, mert az emberek így érzik, hogy értékesek és szükség van rájuk. Gondoljuk át, milyen következménye lett ennek a hozzáállásnak a samáriai asszony esetében! Jézus vizet kért tőle, hogy ihasson, amit ő teljesíteni is tudott volna, Jézus pedig az Élet Vizét adta neki, amit egyedül Ő adhat. Ennek hatására az asszony - viszonzásképpen - továbbadta az örömhírt, és a város lakói özönlöttek Jézushoz, hittek benne.

Hasonlóképpen, a mi bizonyágtévésünk is eljuthat sokakhoz, mind szélesebb körben. Jézus meg is nyílt másoknak, sebezhetővé tette magát az emberek előtt. Kereste a közelséget, vágyakozott az emberi törődés és együttérzés után. „Lázár otthonában Jézus gyakran talált nyugalmat. A Megváltónak nem volt saját otthona, barátainak, tanítványainak vendégszeretetétől függött... Vágyott az emberi gyöngédségre, udvariasságra, érzelmekre” (*Jézus élete*. 441. o.).

Elmélkedjünk a következő idézeten, ami a kölcsönösséget érinti, amit Jézus is tapasztalt a Sikárban élő samaritánusok részéről! „Bár Jézus zsidó volt, elfogadta e megvetett emberek vendégszeretetét. Házaikban aludt, asztaluknál velük együtt evett” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, Advent Kiadó, 18. o.). Bizonyágtévésünk során gyakran mi is kihívásnak tekintjük a kölcsönösség gyakorlását. Nagy áldásnak tartjuk az Isten által ránk bízott csodálatos igazságokat, ezért legtöbbször szívesen segítünk másoknak, de nehezebben fogadunk el

segítségét. Eredményesebbek leszünk, ha alázattal követjük Krisztus példáját: adunk, de elfogadni is megtanulunk.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Válaszoljunk az alábbi kérdésekre!

1. Milyen akadályokba ütközünk bizonyágtevés közben, személyes kapcsolataink során szomszédainkkal, munkatársainkkal, barátainkkal? Milyen szerepet játszhatnak ebben a kulturális szokások vagy a gazdasági helyzet? Hogyan segít Isten legyőzni az akadályokat? Jézus példája miért hatalmas segítség ebben? Jézus hátrahagyta menyegyei tökéletes életét, hogy szembesüljön az emberiséget kínzó bajokkal és bűnös szokásokkal!
2. Gondoljuk át a következő helyzetet: a gyülekezeti tagok nem akarnak semmilyen evangelizációs programot vagy bizonyágtevést végezni, mert félnek, hogy az új tagok megváltoztatnák az istentiszteleti szokásokat! Hogyan válaszolnánk erre a kihívásra?
3. Gondoljunk a kedvenc hobbinkra! Mennyire tudunk belemerülni? Előfordul, hogy enni is elfelejtünk? Krisztus példája a samáriai asszony történetében hogyan lendíthet át bennünket a kötelességteljesítésből az örömbé?
4. Hogyan reagálunk, amikor a Szentlélek meggyőz bennünket bűn, igazság és ítélet tekintetében, különösen olyan dolgokban, amiket hajlamosak vagyunk figyelmen kívül hagyni? Vajon vagyunk-e olyan türelmesek, mint a samáriai asszony, hogy végül meggyógyuljunk és helyreálljon Jézussal való kapcsolatunk?
5. Idézzünk fel egy olyan esetet, amikor nyilvánvaló volt Isten gondviselésének vezetése, és fel tudta használni befolyásunkat egy ember életében, aki végül elfogadta Őt! Az a személy milyen hatással volt másokra? Szánjunk időt arra, hogy tapasztalatunkról beszéljünk egy vagy több emberrel a héten!

HETEDNAPI ADVENTISTA GYÜLEKEZET PAGE VÁROSSÁBAN

Andrew McChesney

A hetednapi adventisták gyülekezetet akartak alapítani Amerikában az Arizona államban lévő Navajo Rezervátumban. Azzal kapcsolatban viszont probléma adódott, hogy hol nyissák azt meg.

A Navajo Rezervátum határán fekvő Page városát választották ideális helyszínnek. A városi hatóságoknak azonban volt egy szabálya, ami szerint minden templomnak egy bizonyos utcában kell lennie. Ez az utca annyira ismert volt imaházairól, hogy a „Templomsor” és a „Szent Kanyar” becenevet kapta. Azonban ott már nem maradt hely egy új templom építésére. Így az egyetlen lehetőség egy meglévő templomépület megvásárlása volt, ha a tulajdonosok hajlandóak eladni.

Volt egy templom az utcában, amelyet nem használtak. A Déli Baptista Gyülekezet tagjai megöregedtek, elhunytak, az egyház pedig úgy döntött, hogy eladja az ingatlant, amit az értébecslő 850 000 dollárra értékelt.

Az adventistáknak azonban nem volt 850 000 dollárjuk, és nem ők érdeklődtek egyedül az ingatlan iránt. Az adventista vezetők beszéltek a baptisták diakónusával, imádkoztak.

A földterület kiváló helyen volt a városba vezető főúton, ráadásul pont szemben egy állami iskolával. Egy népszerű gyorsétteremlánc számára a telek tökéletes hely lett volna egy étterem megnyitására. A gyülekezet diakónusával kapcsolatba lépve 2 millió dollárt ajánlottak érte.

A diakónus komoly döntés előtt állt. Mit tegyen? A földterület 850 000 dollárt ért, az adventisták érdeklődtek, a gyorsétteremlánc pedig 2 millió dollárt ajánlott.

A diakónus komolyan imádkozott. Miközben imádkozott, érezte, hogy az embereknek nagyobb szükségük van egy templomra, mint egy gyorsétteremre. Megkérte a Déli Baptista Konvenció egyházi vezetőit, hogy az adventistáknak adják el az ingatlant, 250 000 dollárért. Ezután a vezetők áldásával felajánlotta a telket az adventistáknak ezért az összegért. A tizenharmadik szombati felajánlás és más adományok elegendőek voltak az ingatlan megvásárlására.

További bizonyságok Jézusról

Áttekintés

Alapigék: János 1:32-36; 5:36-38; 6:1-71; 7:37-53

Ebben a tanulmányban tovább kutatjuk Keresztelő János bizonyágtételét. János nem zavarodott össze és nem kételkedett Krisztus azonosságát illetően. Isten Fiaként mutatott Jézusra, mint a beteljesedett próféciák megtestesítőjére. Nem volt köpönyegforgató politikus, mint aki kiszolgálja a tömegeket, hanem elkötelezte magát Isten országának kinyilatkoztatott igazsága mellett, akár elfogadta azt az emberek többsége, akár nem. Kész volt egyedül és rendíthetetlenül is kiállni az igazság mellett, amiről biztosan tudta, hogy Istentől van.

A héten arról is tanulni fogunk, hogy az igazság megosztó, és megszabja, ki fogadja el nyitott elmével és alázatos szívvel.

Kommentár

Keresztelő János alázatos lelkülete

Keresztelő János nem tűnt el azonnal a történelem színpadáról, miután teljesítette kulcsfontosságú és próféta szerepét, mint a Messiás előfutára. Őszintén odaszentelte magát Krisztus missziójára. Semmi nem állíthatta meg a munkájában, kivéve a bebörtönzést és a mártíromságot. Krisztus ügye iránti teljes odaszánása példa számunkra, hogy mi is ragaszkodjunk Isten ügyéhez.

János megingathatatlanul hűséges volt, ismerte határait és szerepét Krisztus szolgálatában. Ez a fajta realista látásmód és alázat nem enged teret a féltékenységnek vagy versengésnek. János világosan kijelentette: „Nem én vagyok a Krisztus” (Jn 3:28). Önmagáról Jézusra irányította az emberek figyelmét, és arra biztatta őket, hogy nézzenek Jézusra, a Vőlegényre, akit ő barátjaként szolgált, akinek örült.

Krisztus a mennyből, az Atya kebeléről jött a földre. Az Ő élető szavai örök életet adnak. János, a szeretett tanítvány előző tanítójától Keresztelő Jánostól idéz, aki ezt mondja magáról Krisztussal kapcsolatban: „*Neki növekednie kell, nekem pedig egyre kisebbé kell lennem*” (Jn 3:30). Krisztus növekedése és az én egyre kisebbé válása helyes sorrendben szerepel.

Nem vagyunk igazán alázasak, ha Jézus nem növekszik az életünkben. Egyedül Ő képes arra, hogy énünket keresztre feszítse, letaszítsa szívünk trónjáról. Persze Sátán fordított sorrendben próbálja bemutatni Jn 3:30-at: bátorítja az embereket, hogy először növekedjenek (a cselekedetek által), és csak azután figyeljék, hogyan növekszik Jézus kegyelme az életünkben. Az ilyen próbálkozás azonban lelki lehetetlenség, mert csakis Krisztus szívünkben uralkodó hatalma képes legyőzni a bennünk uralkodó ént. Más szóval, nem lehet „a szekeret fogni a ló elé”.

Egy történetet hallottam egy kisfiúról, aki szerette Jézust és szívesen énekelt róla. Gyakran azért imádkozott, hogy Jézus lakjon a szívében, és hitte, szó szerint teljesedik a kérése, de kíváncsi volt, hogy a nagy Jézus mégis hogyan fér be az ő kicsi szívébe. Azt mondta az apukájának, hogy mivel Jézus annyival nagyobb nála, amikor a szívébe hívja, biztosan kilátszik belőle!

Megható kép ez a keresztény bizonyosságtevésről. Mi buggyan ki belőlünk, amikor az emberekkel kommunikálunk? A Megváltó látszik vagy az énünk? A Megváltó szeretne szívünk trónján ülni, betölteni életünket megmentő kegyelmével, mint jóillatú aromával.

Új ismeret a Messiással kapcsolatban (Jn 1:32-36)

Keresztelő János hangsúlyozta Krisztus lelki országának lényegét és célját: megújulás és a szív átadása Istennek. János üzenetéből hiányoztak a zsidók által dédelgetett várakozások a Messiással kapcsolatban. A zsidók kerülték a Megváltó megaláztatásának még a gondolatát is, mivel figyelmen kívül hagyták a szenvedéséről szóló próféciákat. Inkább a hatalmas királlyal kapcsolatos reményeikre és törekvéseikre összpontosítottak, aki megszabadítja őket Róma rabságából és kiterjeszti uralmát a világra.

Gondosan tanulmányozva Jn 1:32-36 szakaszát észrevesszük, hogy János újra és újra emlékeztetni igyekezett a zsidókat a Messiás lelki természeté-

re. Figyeljük meg, hogy kiemelte a Szentlélek szolgálatát, aki alászállt, megnyugodott Jézuson és betöltötte erővel! Figyeljük meg azt is, miként hangsúlyozza Jézus örökkévalóságát, azt, hogy Ő Isten szent Fia, Ő lesz az áldozat, az „Isten Báránya”, aki megszabadítja népét a bűn rabságából.

Jánosnak a Messiásról szóló kijelentése megerősíti, mennyire nagy szükségünk van arra, hogy az örökkévaló dolgokra összpontosítsunk, ne pedig a földiekre. Minden az enyészeté lesz, amit látunk magunk körül, még a legnagyobb vagyonok is, de a lelki dolgok örökre megmaradnak. Atyánk, Ábrahám nyomdokaiba kell lépniünk, aki „várta az alapokkal bíró várost, melynek tervezője és építője Isten” (Zsid 11:10). Az „alapokra” tett utalás emlékeztette Ábrahámot, a hűségesek atyját Isten ígéretének szilárd és örök voltára, ellentétben nomád élete ideiglenességével.

Elfogadás és elutasítás (Jn 6:51-71)

Az ötezer megvendégelésének csodája után a sokaság felbuzdult, hogy Jézust királlyá koronázzák egész Izrael felett. Ő azonban nem dédelgett politikai törekvéseket, nem is ingadozott – ahogy sok politikus – a népszerűség vagy a közvélemény hatására. Kitartóan arra törekedett, hogy az emberek szívében alapítsa meg országát. Próbálták rávenni, hogy teljesítse politikai terveiket, de Ő visszavonult, hogy egyedül legyen Atyjával.

Az emberek a saját feltételeik szerint akarták elfogadni Jézust. Végül elutasították, mert arra akartak figyelni, ami azonnali és ideiglenes. Nem láttak túl ezeken a dolgokon, nem vették észre Isten örökkévaló és láthatatlan országának magasabbrendű távlatát. A megtéretlen emberi szív hajlamos elvetni mindazt, ami nem illik bele régóta dédelgett, előre kigondolt nézeteibe. Ahogy láthattuk itt, az embereket annyira lenyűgözte a fizikai kenyér, hogy vakon elmentek Jézus ajánlata, a lelki kenyér mellett, amire pedig nélkülözhetetlenül szükségük volt az üdvösséghez.

Jézus önmagát ajánlotta az embereknek lelki kenyérként, amely a mennyből szállott alá, hogy többé ne éhezzenek. Ugyanígy ajánlotta az „élő vizet” a samáriai asszonynak, aki ivott is belőle, hogy többé meg ne szomjazzon. Jézus a tizenkettőn kívül sok más tanítványnak is szeretettel sugározta az isteni igazság fényét, de úgy tűnt, még inkább megkemé-

nyítik a szívüket. Ahelyett, hogy annak megértésére és hitre törekedtek volna, mentegőztek: „Kemény beszéd ez, ki tudja ezt megérteni” (Jn 6:60)? Ezt követően sajnos „többé nem jártak vele” (Jn 6:66).

Ekkor Jézus a maradék tizenkettőre nézve megkérdezte: „Vajon ti is el akartok menni” (Jn 6:67)? Péter, aki a csoport szóvivője volt, mélységes dolgot mondott, bizonyára a Lélek készítésére: „Uram, kihez mehetnénk? Örök élet beszéde van tenálad” (Jn 6:68)! Ezeket az ihletett szavakat mindnyájunknak az emlékezetünkbe kell vésnünk! Csak Jézushoz mehetünk megváltásért!

Az Atya bizonyágtétele (Jn 5:36-38)

Keresztelő János több alkalommal tanúskodott az igazi Messiásról, akit az Atya küldött a mennyből, de kétségtelenül az Atya és a Szentlélek tanúságtétele a legerőteljesebb. Jézus alámerítésekor a Szentháromság mindhárom tagja teljes közreműködőként volt jelen. Az Atya hangja bizonyágot tett, hogy Jézus az „én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm” (Mt 3:17). Ekkor „megnyílt neki a menny, és látta, amint az Isten Lelke leszáll rá, mint egy galamb” (Mt 3:16).

Keresztelő János, akit igen tiszteltek, bizonyította a mennyei jóváhagyás hitelességét. Miért nem hittek hát Krisztus ellenfelei az Atya, a Fiú és a Szentlélek hallható és látható bizonyágtételének? Miért nem hittek Jézus isteni hatalommal véghezvitt tetteinek és kimondott szavainak?

Lázár feltámasztásának meg kellett volna győznie a zsidó vezetőket, hogy Jézus az igazi Messiás, de lelki sötétségükben nem voltak képesek meglátni Isten igazságának mindenhol ragyogó fényét. A bizonyítékok ellenére tudatosan utasították el a Jézusban való hitet. A farizeusok, akik folyton harcban álltak a szaduceusokkal, jó lehetőséget láttak, hogy egyesítsék erőiket, és halálra ítéljék Jézust. Nem sokkal később Jézus így imádkozott: „Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet” (Jn 12:28)! Az Atya hangja bizonyágot tett Krisztus keresztáldozatáról: „Megdicsőítettem, és újra megdicsőítem” (Jn 12:28).

A sokaság bizonyágtétele (Jn 7:37-53)

Sokan hitre jutottak Jézusban a közemberek közül, beleértve a pogányokat is, és bizonyágot tettek hatalmas tetteiről. Jézus népszerű lett a nép

között, akik nem voltak olyan tanultak, nem volt olyan merev, előítéletes a gondolkodásuk, mint a vezetőké. A vezetők gyilkos féltékenysége elérte a forráspontot. Makacsul elutasították a Jézus mellett szóló bizonyítékokat, akár emberek, akár Isten részéről jöttek is azok.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Gondolkodjunk el és válaszoljunk a következő kérdésekre!

1. Keresztelő János alázatával kapcsolatosan: világunkban olyan sok az énközpontú, csak az ént előtérbe helyező magatartásforma! János azonban tudta, hogy ő ki és miről szól a küldetése. Sosem tette a leg-halványabb próbálkozást sem arra, hogy háttérbe szorítsa Jézust, vagy bitorolja a pozícióját. Nem bánta, hogy árnyékba került, mert az igazi Világosság túlragyogta őt. Mi a helyes hozzáállás, amikor emberi pozíciókról vagy elismerésről van szó? Mit mond az a gondolat Jézusról és rólunk, hogy Jézusnak növekednie kell, nekünk pedig alább szállnunk?
2. Egyedül Krisztusban van üdvösség. Hogyan segít közel kerülni Jézushoz, ha tanulmányozzuk Isten, Keresztelő János és a többiek bizonyásgátételeit arról, hogy Ő valóban Isten egyszülött, szent Fia, és elismerjük, hogy nélküle tehetetlenek vagyunk, reménytelen a helyzetünk?
3. Hogyan alkalmazzuk ezt a találó, ihletett tanácsot az életünkre: Táplálkozzunk Jézusból, aki az élet kenyere! „Ami az étel a testnek, annak kell lennie Krisztusnak a lélek számára. Az étel nem segít rajtunk, csak ha megesszük, és ha lényünk részévé válik... Vele kell táplálkoznunk, be kell fogadnunk Őt szívünkbe, és így élete a mi életünké válik. Hozzá kell idomulnunk szeretetéhez, kegyelméhez” (*Jézus élete*. 325. o.).
4. Hogyan tegyünk szert lelki gerincre, hogy kiálljunk amellett, ami jó és igaz, még ha a népszerű állásponttal, a többségi véleménnyel, nyomással kell is szembekerülnünk? Tudjuk a Bibliából, hogy nincs mindig igaza a többségnek. Hogyan leszünk többséggé azzal, ha miénk Isten támogatása és az Ő igazsága - még ha látszólag kisebbségben is vagyunk?

ÚRVACSORÁRA VÁRAKOZVA

Katrina nagyon örült, amikor meghallotta, hogy az arizonai Page-ben hetednapi adventista gyülekezet nyílik. Nem volt adventista gyülekezet az otthona közelében a Navajo Rezervátumban, és 20 éve nem vett részt az úrvacsorában.

Az első szombaton az idős asszony a prédikáció után felkereste a gyülekezet lelkészét: „Több mint 20 éve nem részesültem úrvacsorában, mikor vehetnék úrvacsorát?”

James lelkész tanácstalanul felemelte a kezét, majd így szólt: „Nekünk most nincs hozzá felszerelésünk.”

A gyülekezet nem sok mindennel rendelkezett. Isten csodája folytán volt imaházuk, mert egy felekezet olcsón eladta nekik az ingatlant.

Katrina nagyon szeretett volna úrvacsorában részesülni, ezért felajánlotta, hogy a nyugdíjából mindig annyit adományoz erre a célra, amennyire szükség van. Három hónap alatt sikerült megvásárolni a lavórokat a lábmossáshoz, de akkor a lelkész közölte, hogy törölközők is kellenének. Ezeket is megvették a következő havi nyugdíjából és a férje támogatásával, aki navajo volt. A lelkész mondta, hogy még hiányzik az úrvacsorai készlet, a tálcák és a poharak. Katrina megkérdezte: „Mikor tudjuk ezeket is beszerezni? Arra is hozok adományt.”

Nem sokkal később egy másik adventista gyülekezet adományozott egy úrvacsorakészletet, és a Page városában alapított Hetednapi Adventista Gyülekezetnek már mindene megvolt az úrvacsorához. A lelkész felesége elkészítette az úrvacsorai kenyeret, és Katrina a többi gyülekezeti taggal együtt először ünnepelte az úrvacsorát.

Katrina nagyon boldog volt! Szívből hálát adott az Úrnak.

„Mindig is szerettem az úrvacsorát - mondta. - Amikor részt veszünk benne, kifejezzük Jézusnak, hogy mennyire szeretjük Őt és mennyire értékeljük a segítségét.”

Boldogok, akik hisznek

Áttekintés

Alapigék: János 18:38; 19:4-22; 20:19-31

Jézus bizalommal és bizonyossággal beszélt kilétéről. Gyakran úgy utalt magára, mint akiben eljött a megígért Messiás, és másokat is kért, hogy tanúskodjanak erről. Miért volt olyan fontos a számára, hogy legyenek, akik tanúsítják kilétét? Szeretett volna annyi embert megmenteni örök-kévaló országa számára, amennyit csak lehetséges, és tudta, a belé vetett hit az egyetlen módja annak, hogy valaki megváltást nyerjen a bűntől.

Jézus sok szemtanúját kérte, hogy fejezzék ki őszinte meggyőződésüket a vele átélte, szemmel látható, érzékelhető tapasztalataikról. Mária bizonyágtétele Jézus áldozatáról erőteljes és jelentőségteljes volt. Jézus a szívébe látott, mint ahogy mindannyiunkéba belelát. Ismerte Júdás akadékoskodó és alattomos szívét is.

Olvasott Poncius Pilátusnak, a pogány római helytartónak a szívében is, aki sok tekintetben őszintébb volt, mint Jézus több vádolója. Jézus elfogadta egy kételkedő bizonyágtételét is, akinek személyesen kellett látnia és megérintenie az Úr feltámadását bizonyító jeleket. Türelmes volt Tamással, és megmutatta neki a testén látható bizonyítékokat. Ezen a héten a Messiás leghatalmasabb tanúságtevőjét is meghallgatjuk, magát Jézust, aki az örök életről szóló szavaival és hatalmas tettei által tesz bizonyágot messiási küldetéséről.

Kommentár

Visszaemlékezés Ábrahámra

Jn 8:56 verse arra utal, hogy Ábrahám kinyilatkoztatást kapott a jövőbeni Messiásról. A dicsőséges reménységnek ez az Istentől származó közlése arra szolgált, hogy megerősítse Isten egyetemes megváltási tervét. Ábrahám ezt látva ujjongott és örült. Vele ellentétben a zsidó vezetőknek

nem kellett látomás Krisztus napjáról, hiszen személyesen látták Őt és hatalmas tetteit. Ám ahelyett, hogy örültek volna, mint atyjuk, Ábrahám, dühükben inkább meg akarták ölni Jézust.

Ábrahám gyakorlati alkalmazást is kapott e látomásra, ami szemléletesen mutatta be az ember megváltásának tervét. Ábrahám az Atya Isten előképe volt, Izsák pedig Jézusé, Isten egyszülött Fiaé. Izsák ugyanúgy a hátán cipelte a fát egészen az oltárig, ahogy Krisztus vitte a fából ácsolt keresztet a Golgota oltáráig. Izsák és Jézus is tiltakozás nélkül vállalta az áldozatot. Nehéz elhinni, hogy egy olyan életerős fiatalember, mint Izsák, ilyen engedelmes legyen, akár a halálig. Ábrahám bámulatos hite, ugyanakkor fájdalma, ellenérzése, hogy feláldozza egyetlen fiát, az ígélet gyermekét, előképezte azt, hogy az Atya kész volt halálra adni Jézust az emberiségért.

A fő különbség Jézus és Izsák között a helyettes áldozat volt: Izsák számára Isten biztosított helyettesítőt, Jézus számára azonban nem. Valójában Krisztus maga volt a Helyettes. Azzal, hogy Jézus a vérét ontotta, minden ember megváltásáért odaadta az életét és igazságát, amivel senki más nem rendelkezett.

Mária tanúságtétele

Figyelmünket Simon farizeus házára és az ott rendezett lakomára fordítva észre kell vennünk, hogy Jézus a tiszteletbeli vendég Lázárral együtt, akit éppen azelőtt támasztott fel. Mária azonban nem számított megbecsült vendégnek. Simon és Mária tulajdonképpen az ellentétekről összeállított esettanulmány nagyszerű példái lehetnének. Jézus megtisztította Simont a leprából, de ő még nem engedte, hogy bűnös döntéseinek leprájából is gyógyítsa. Vele ellentétben Mária teljesen odaszentelte magát Jézusnak, engedte, hogy bűnös múltjának leprájából megtisztítsa. Simon kötelességének érezte - a zsidó szokásnak megfelelően -, hogy tiszteletben részesítse Jézust a gyógyulásáért, ezért pusztán kötelességből vendégségbe hívta. Mária azonban teljesen elkötelezett és odaszánt volt, szeretetének illata áradt az egész házból. A vacsorán megkente Krisztus testét, Isten Bárányáét, akit az Atya küldött helyettesítő áldozatként a bűnös emberiséghez.

Jézus Mária védelmére kelt, amikor a figyelem középpontjába került. Júdás nyilvánosan is sértegette őt azért, mert megkente Jézust, és a sér-

téssel a tanítványok is egyetértettek. Jézus csodálatos dolognak nevezte Mária odaadó tettét, mert a tőle telhető legtöbbet és legjobbat cselekedte Megváltójáért. Amikor őszinte szeretetből megtesszük a mi részünket, Jézus elfogadja az ilyen erőfeszítést legjobb áldozatként, mert ismeri az őszinte szív belső működését. Amikor megtesszük a tőlünk telhető legjobbat Jézusért, Ő azt elfogadja. Ami elég jó Jézusnak, annak nekünk is elég jónak kell lennie.

Pilátus akaratlan tanúságtevése (Jn 18:38; 19:4-22)

Meglepő és ironikus, hogy egy pogány helytartó bizonyos értelemben Jézus mellett foglalt állást, kijelentette ártatlanságát, miközben Jézus saját népe, akiket megmenteni jött, elutasították Őt és a haláláért kiáltottak. Pilátus, aki roppant korrump világban élt és kormányzott, szerette volna tudni az igazságot, viszont kételkedett annak létezésében. Az igazsággal kapcsolatos kételyek ma ugyanígy élnek. Az igazságot hazugságként értelmezik félre, hatalmi trükknek mondják, a fényt a tudatlanok leigázására használt sötétségnek bélyegzik. A csalást egyre inkább elfogadottnak tekintik a társadalomban, miközben Pilátushoz hasonlóan mi is kiáltunk, hogy megismerjük az igazságot.

Ezért annyira igaz és nélkülözhetetlen a mi időnkben is, amit Jézus mondott Tamásnak: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam*” (Jn 14:6). Az utolsó időkben Jézussal kell járnunk, mert Ő az Út. Miközben vele járunk, szavai és tettei által megtanít az igazságra, ami végül örök életre vezet. Könnyű elcsüggedni, sőt kiábrándulni, amikor a világ eseményeivel szembesülünk. Éppen ezért ragaszkodnunk kell Jézushoz, aki mindig maga az Igazság, és akiben halvány nyoma sincs a sötétségnek, ami jelen életünket jellemzi. Ő állandó, tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

Egy utolsó gondolat Pilátusról: a szíve mélyén nemcsak azt tudta, hogy Jézus ártatlan, hanem arról is meg volt győződve, hogy minden szempontból különleges személyiség. Pilátus még nem találkozott hozzá hasonlóval. A felesége megerősítette ebben, amikor közölte vele az igazságot Jézusról, és figyelmeztette, hogy ne ítélje el. Pilátus is ártatlannak mondta Jézust, nem egyszer, hanem háromszor. Amint azonban ez sokak esetében lenni szokott, ő is engedett a tömegnyomásnak. Egy gyenge pillanatában tévovázott, lelkiismeretének ellent mondvá. Próbált

mindenkinek megfelelni, Rómának és a tömegnek egyaránt, de végül kegyvesztett lett. Megfosztották minden címétől, és a mai Franciaország területére, Gaulba száműzték. Ott erőt vett rajta a súlyos depresszió, és önkézevel vetett véget az életének.

Tamás bizonyágtétele (Jn 20:19-31)

Tamás esetét a hit és a bizalom tankönyvének is nevezhetjük. Pilátushoz hasonlóan a rengeteg bizonyíték dacára ő is kételyekkel küzdött. Jézus azonban kész volt eloszlatni félelmeit és gyanakvását. A Megváltó szelíden bánt Tamással, hívta, hogy érintse meg sebhelyeit. Jézus a mi esetünkben is azt akarja, hogy szerezzünk vele ilyen „jössz és lásd” tapasztalatot. Bármire van szükség ahhoz, hogy segítsen nekünk hitre jutni, Ő azt készségesen megadja. Ott találkozik velünk, ahol vagyunk: kétségbeesésünkben, csüggedésünkben, kételyeink között.

János gyakran foglalkozik írásaiban a kétely témájával. Amikor az evangéliumát írta, szembe kellett szállnia elkeseredett gyülekezeti tagokkal, akiket megzavartak a gnosztikusok eretnek tanai Krisztus valóságos lényét illetően. János napjaiban, mint ahogy a miénkben is, vannak, akik úgy döntenek, hogy nem hisznek, mert nem látták az összes bizonyítékot, amire vágytak, legyenek azok tudományos vagy filozófiai érvek.

Sokan felfigyelnek minden apró kételyre, amit az emberek Krisztus Messiás-voltával kapcsolatban támasztanak, és így tagadni kezdik Krisztus lényének és missziójának szilárd bizonyítékait. Ezek a kételkedők ragaszkodnak ahhoz, hogy a bizonyítékok pohara csordultig legyen, mielőtt a hit mellett döntenének. A bűnös világban azonban mindig akad lehetőség a kételkedésre. A bizonyítékok mindenütt körülvesznek: Isten csodálatos, teremtett világa, az élet maga, az isteni gondviselés, a lelkiismeret és a hit mértéke, amellyel születünk. Ennyi bizonyítékkal felvértezve a hit valóban látás.

Ez pontosan olyan tapasztalat, mint amiért Elizeus imádkozott, amikor kérte az Urat, hogy segítsen kételkedő szolgájának látni. 2Kir 6:17 ír erről: „*Ó, URam! Nyisd meg, kérlek a szemét, hogy lásson!*” A Biblia elmondja, hogy mi történt Elizeus imájára válaszul: „*Erre megnyitotta az ÚR a szolgálja szemét, és az látta, hogy íme, a hegy tele van tüzes lovakkal és harci szekerekkel Elizeus körül.*” Ebből azt a következtetést vonhatjuk le,

hogy a valódi látás azt jelenti: hiszünk a közvetlen környezetünkön és körülményeinken túli valóságban is.

Jézus bizonyágtétele

Valóban Jézus a legerősebb tanú saját istenségét és isteni küldetését illetően. Újra meg újra, fáradhatatlanul próbálta nyitogatni az értelmiségi, tehetős emberek szemét és szívét. Vágyott rá, hogy a kétkedők fontolják meg végre a róla szóló, nyilvánvaló bizonyítékokat. Mélységesen vágyott arra, hogy hitre jussanak és üdvösséget nyerjenek – de sokszor hiába. Hányszor elképzeljük, milyen jó volna személyesen látni és hallgatni Jézust, de vajon hittünk volna, ha mi is földi szolgálatának idején éltünk volna, és láttuk volna az általa bemutatott összes bizonyítékot?

Most megvan az az előnyünk, hogy sok prófécia már beteljesedett, amelyeket tanulmányozhatunk, tudhatunk hatalmas csodáiról és életet adó szavairól. Az Ő szavaiban élet van, mert feljegyzett mondásai mind egybecsengenek személyiségével. Ahogy Péter tanúskodott erről: Jézusnál az örök élet igéi vannak, és Ő maga is mondta, hogy szavai életet adnak.

Gondoljunk a megváltozott életek számtalan bizonyágtételére, amelyek a Krisztussal való találkozásnak voltak köszönhetőek! Teljes szépségében láthatjuk Krisztus hatalmának megnyilatkozását, ami meglágyítja a kemény és reménytelen emberi szívet, elmélkedhetünk rajta, és ez csodával tölthet el bennünket. Gondoljunk arra, a Szentlélek által hogyan formálja ki bennünk Krisztus önmaga képét, a reményt és a dicsőséget! Néha hajlamosak vagyunk elhinni, amit nem volna szabad, illetve az emberek nem mindig gondolják komolyan, amit mondanak, illetve nem azt mondják, amit gondolnak. Viszont Jézus, az Igazság Kútfeje ennek épp az ellenkezőjét gyakorolja. Ő mindig azt mondja, amit gondol, és azt gondolja, amit mond, tehát teljes mértékben bízhatunk abban, amit mond és amit gondol.

Gyakorlati alkalmazás

Gondoljuk át az alábbi kérdéseket, és válaszoljunk!

1. A farizeusoknak megvolt az a kiváltságuk, hogy személyesen hallhatták, amit Jézus mondott, és látták, amit tett, azt viszont már elutasították, hogy higgyenek annak, aki Isten felbecsülhetetlen ajándéka

volt a mennyből. Tamás kételkedett, mint ahogy a farizeusok is, de végül ő hitre jutott. Vessük össze a Jézushoz való, kétféle viszonyulást: Tamás és a farizeusok magatartását! Melyek voltak a lényeges különbségek?

2. Krisztus nemcsak saját tanítványaiért imádkozott, ahogy Jn 17:9 feljegyzi, hanem minden utánuk következő nemzedékért, mindenkiért, akik majd hisznek a tanítványok bizonyoságtételében: *„De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik majd az ő beszédükre hisznek bennem”* (Jn 17:20). Ezek szerint vajon nem azért jutottunk hitre Krisztusban, mert Ő imádkozott értünk és másokért? Mit árul ez el lenyűgöző szeretetéről, gondoskodásáról és isteni hatalmáról?
3. Gondoljuk át, hogyan tétovázott Pilátus és hogyan próbált másoknak eleget tenni! Milyen áldatlan következményekkel jár ez a próbálkozás? Miért kelt zavart és megütközést, ha az ember mindenkinek a kedvében akar járni, próbál ellentétes nézetekhez idomulni?
4. Életünk hat a körülöttünk élőkre, viszont csak akkor tudjuk Jézus „édes illatát” árasztani, ha Ő már „illatossá tett” bennünket. Miközben az életünkről gondolkozunk, tegyük fel magunknak a kérdést: vajon a bennünket körülvevő légkör Krisztushoz vonz másokat, vagy elijeszti őket tőle?

JÉZUS VOLT AZ

Andrew McChesney

Egy szombat este valaki hangosan kopogtatott James lelkész házának ajtaján Page-ben, az arizonai Navajo Rezervátum melletti városban.

Egy indián férfi állt odakint.

„A lányomnak segítségre van szüksége. Nagy fájdalmai vannak. Van itt szenteltvíz?” - kérdezte.

Aztán elmondta: a család épp egy másik templomból jött, ahol megkérték a papot, hogy hintsen szenteltvizet a lányukra, de a pap elküldte őket.

James még soha nem foglalkozott démoni megszállottsággal. Amint a lány belépett a gyülekezet ajtaján, habzó szájjal kezdett beszélni. Azután leguggolt a földre, állati hangon nyögött.

James felkapta a Bibliát, Márk 9. fejezetéhez lapozott, ahhoz a történethez, amelyben Jézus kiűzte az ördögöt egy fiúból. Ekkor a lány megtámadta az apját hátulról, megragadta és fojtogatni kezdte.

Az apa, aki pillanatokkal korábban még azt állította, hogy nem fél a lányától, felkiáltott: „Segítség! Segítség!” Az anya rémülten rohant ki az imaházból.

James a lány mögé került, és finoman megérintette a vállát. Erre ő azonnal elengedte az apját, aki pedig szintén kimenekült az imaházból. Amikor a lány megérezte az érintést, lassan megfordult, és Jamesre meredt. James a szemébe nézett. Mély ürességet látott. James csendben imádkozott tovább Jézushoz, hogy szabadítsa meg a lányt.

Egy pillanattal később a lány földre rogyott. Miután James imádkozott érte, felállt, majd leült egy székre, egészen más emberként. Normális hangon kérdezte: „Ki segített rajtam?”

Jézus volt az.

Az apja és az anyja is visszatért a terembe, James pedig Isten hatalmáról beszélt nekik. „Nagyon fontos, hogy ilyen helyzetekben az Úrhoz forduljunk” - mondta.

Amikor távoztak, James átadta nekik Ellen G. White: *Jézushoz vezető út* című könyvének egy példányát.

Többé nem látta a családot. Nem tudja, mi történt velük, de attól az éjszaktól kezdve még jobban tudatosult benne, hogy mennyire valóságos a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem a Navajo Rezervátumban.

Ószövetségi próféciaák beteljesítése

Áttekintés

Alapige: János 8:23

Szinte már hegyé nő a bizonyítékok száma, amelyek Jézus istenségére vonatkoznak. Az evangéliumokban Jézus meggyőző bizonyítékokat tár elénk arról, hogy Ő valóban az, akinek mondja magát: Isten Fia, aki a bűnös emberiség megmentéséért küldetett. Jézus rá akarta vezetni az embereket, hogy megismerjék jellemét, isteni felhatalmazását, erőteljes szavait, csodás tetteit. Isten testté lett Fia, Jézus a bűnös világ megváltásáért jött. Ő egy volt az Atyával. Ebből következően mindent az Atya akaratával összhangban mondott és cselekedett. Krisztus az emberiség számára valaha adott legnagyobb ajándék, nélküle a világ sorsa megpecsételődött volna. Szomorú, hogy az általa teremtett világ nagy része nem hitt benne, még saját népe sem. János egyértelműen tisztázta ezt a pontot. Tragédia, hogy Isten saját képmására alkotott teremtményei elutasították! Jézus „a világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be Őt” (Jn 1:10-11).

Ezen a héten a Szentírás néhány ide vonatkozó prófeciáját fogjuk tanulmányozni, amelyek világosan kinyilatkoztatják, hogy Jézus a megígért Messiás. Továbbá megvizsgáljuk annak részleteit is, milyen pontossággal teljesedtek ezek a jövendölések. Például meg fogjuk nézni annak a prófeciának a teljesedését, amely arról szól, hogyan vonult be Jézus Jeruzsálembe egy szamar hátán ülve (Zsolt 118:26; Zak 9:9). Az Őt eláruló tanítványról szóló prófeciát is elolvassuk (Zsolt 41:9). Tovább boncolgatjuk annak dinamikáját, miért döntöttek úgy a vezetők közül sokan, hogy elutasítják Őt, miközben mások hittek benne. A tanulmány végén azt a kérdést fogjuk megvizsgálni, mit jelent az „alulról” származó gondolkodásmód (Jn 8:23 szerint), szemben a fentről származó gondolkodással, lelkülettel.

Kommentár

A Jézusról szóló ószövetségi prófécia

Lenyűgöző pontossággal teljesedett Jézus életében és szolgálatában a sok messiási prófécia. A legmegrögzöttebb szkeptikus és kételkedő is védtelenül áll a bizonyítékok ilyen mértékű lavinája előtt. Bár Jézus tisztában volt a zsidó vezetők elzárkózásával, nem adta fel az értük való munkát. Minden lehetséges szempontból próbálta meggyőzni makacs szívüket. Sokan nem reagáltak a törekvéseire, Ő mégis folyamatosan próbálta elérni őket, hogy legalább megtudják: az igazság hirdetője van közöttük.

Könnyű kritizálni a zsidó vezetőket és megdöbbenni azon, mennyire nem hittek a saját Szentírásuk messiási próféciainak. Vajon mi hogyan reagáltunk volna ugyanilyen helyzetben, ha hitünk legfontosabb pontja az lett volna, hogy várjunk egy zsidó (nem isteni!) katonai vezetőt, mint amilyen Mózes és Dávid volt, aki képes kiűzni a rómaiakat Izraelből, megtörni igájukat? Emlékezzünk, hogy még Krisztus tanítványai is, akik a legközelebb álltak hozzá, igen lassan kezdtek hinni a lelki országban. Igazából csak a feltámadása után jutottak teljes hitre (lásd Jn 2:22).

A vallási vezetőkkel az volt a gond, hogy ismerték a törvény betűjét, de a szellemét nem. Ismerték az írott Igét, de nem az élő Igét. Jézus is beszélt erről, amikor ezt mondta nekik: „*Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert úgy vélitek, hogy azokban van az örök életetek, pedig azok rólam tesznek bizonyosságot, de ti nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen*” (Jn 5:39-40)! Az ősi zsidó hagyományok tanítása szerint már az Írások pusztán ismerete is biztosítja az örök életet. Ez nyilvánvaló abból, amit Hillél, a Kr. e. 1. században élt híres rabbi tanított erről. „Aki elsajátította magának a Tóra szavait, az megszerezte magának az eljövendő világban az örök életet” (*Misna. Aboth 2. 7., Soncino kiadású Talmud, 17. o.; idézi The SDA Bible Commentary. 5. köt. 955. o.*).

A zsidó vezetők szinte megszállottan ragaszkodtak a Szentírás szavaihoz, közben azonban elhanyagolták annak szívet: Jézust. A vezetők a szív megújulását felszínes értelmi elfogadással helyettesítették. Az Írások kutatása, ahogyan ők művelték, önmagában nem volt rossz, de gátolta őket abban, hogy meglássák Krisztus küldetésének mélyebb értelmét és azt, hogy az üdvösséget ajánlja fel nekik. Pál apostol vissz-

hangozza Krisztusnak a vezetőkhöz intézett szavait: „*a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít*” (2Kor 3:6). Ha a Lélek nélkül fókuszálunk a betűre, az törvényeskedéshez és képmutatáshoz vezet, következésképpen ahhoz, hogy másokhoz hasonlítsuk magunkat ahelyett, hogy Jézusra, hitünk Szerzőjére és Bevégzőjére tekintenénk.

A zsidó vezetők állították, hogy hisznek Mózesben, a legmegbecsültebb prófétájukban, de nem hittek az isteni „Prófétában”, akinek eljövételéről Mózes jövendölt. Halála előtt Mózes ezt ígérte a népnek: „*Prófétát támaszt neked az ÚR, a te Istened közületek, atyádfiai közül, olyat, mint én. Őt hallgassátok*” (5Móz 18:15)! Jézus emlékeztette a zsidó vezetőket, hogy Mózes, akit nagyra becsültek, hitt benne és jövőbeni küldetésében. Amikor azonban ez az ígélet a szemük előtt teljesedett, ők nem akartak hinni. Jézus így érvelt velük: „*Mert ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek, mert ő rólam írt*” (Jn 5:46).

Sokat elárulnak Krisztus jelleméről a beteljesült messiási prófécia, amelyek gyakran érintik az emberi kapcsolatok dinamikáját. Vizsgáljunk meg két ilyen példát! Az első Zsolt 41:10-ben található: „*Még a jóakaróm is, akiben bíztam, aki a kenyeremet ette, az is fölemelte sarkát ellenem.*” Jézus önmagára vonatkoztatta ezt a próféciát, miszerint elárulja egy barátja: „*Nem mindnyájatokról szólok, hisz tudom, kiket választottam, hanem hogy beteljesedjék az Írás: Aki a kenyeremet eszi, a sarkát emelte fel ellenem*” (Jn 13:18).

A közel-keleti kultúrában a mai napig úgy tartják, hogy akivel együtt eszünk, ahhoz különleges kapcsolat, érzelmi és lelki közelség fűz. Tehát a kétszínűség azzal szemben, akivel megosztottuk az ételünket árulást jelez. Jézus három és fél évet töltött Júdással: nemcsak együtt evett vele, hanem meg is bocsátott neki, bátorította. Ez idő alatt igyekezett védeni a hírnevét. Bár bőven lett volna oka arra, hogy nyilvánosan leleplezze, mint tolvajt, mégsem tette. Júdás viszonzásképpen eladta Őt 30 sékelért, egy rabszolga áráért. Majd a Megváltó letartóztatásának estéjén odalépett hozzá és megcsókolta. Jézus azonban még álnok árulása után is a barátjának nevezte: „*Barátom, miért jöttél!*” (Mt 26:50)?

Zak 13:6 versében található a beteljesedett prófécia második példája, amely Krisztus jelleméről tanúskodik. Gondolkodjunk ezen! Ez az

igevers a sebeket említi, amiket Jézus a keresztre feszítés során kapott. Oldalát átszúrták, kezeit átütötték. Zakariás elmondja, hogy Jézus a barátai házában kapta a sebeit. Barátjaként utal a prófécia Jézus fő árulójára, mint ahogy a zsidó vezetők közül a kegyetlen megfeszítőire is! Krisztus tiszta és ártatlan vére nem kiált bosszúért azok ellen, akik kiontották, sebzett keze nem szorult dühösen ökölbe, karját kitarta, mindenkit szeretettel és megbékéléssel fogadott.

Aulról valók (Jn 8:23)

János a 8. fejezet nagy részében úgy utal Jézusra, mint Isten magasztos, szent Fiára, akit mennyei Atyja a reménytelen helyzetben lévő földi emberek segítségéül küldött. Minden, amiről Jézus beszélt, a mennyről szólt. Ő volt a mennyei fény, amely beragyogta a bűn sötétjébe burkolózott földet. Az Atya bizonyosságot tett arról, hogy a mennyből küldte el Fiát az igazság tanújaként. Jézus szembeállította a földi dolgokkal mindazokat az ajándékokat, amelyeket a menny ránk árasztott az Ő személyében, amikor ezt mondta a zsidó vezetőknek: *„Ti innen alulról valók vagytok, én onnan fölülről való vagyok, ti ebből a világból valók vagytok, én nem ebből a világból való vagyok”* (Jn 8:23).

Az „alulról valók” arra utal, hogy a vezetők földi gondolkodása miatt a mennyei gondolkodás számukra lehetetlen volt. Annyira ragaszkodtak hagyományaikhoz, úgy elvakították őket a szűklátókörű, önző filozófiák, hogy ezt a földet és a halált választották, elutasítva a mennyet és a biztos életet Jézusban. Pál találóan jellemezte a magukat Isten gyermekeinek vallók ezen osztályát úgy, mint akiknél megvan *„a kegyesség látszata”*, de hiányzik belőlük annak isteni ereje. Külső (látszat)kegyességgel cserélték fel a lélek tisztaságát (lásd 2Tim 3:5).

János hozzátette: *„sokan hittek benne”* (Jn 8:30). Ez a kijelentés fontos lehet nekünk, amikor a dolgok reménytelennek tűnnek és sok a hitetlen. A világosság uralkodik, még a sötét időszakokban is. Jézus hirdette az igazságot, tekintet nélkül arra, hogy az emberek elfogadták vagy elutasították. Nekünk is ezt kell tennünk, még a csüggesztő körülmények közepette is.

A vallási vezetők közönyösek maradtak az igazság iránt, és ez oda vezetett, hogy szándékosan becsútták a szemüket, hogy ne lássák a menny-

ből küldött fényt. Ha megnyitották volna elméjüket Jézus előtt, hitre jutottak volna, de ez felborította volna a már addig kialakított hitrendszerüket. Bár mi lennénk mindig készségesek arra, hogy kinyissuk szívünket és elménket az igazság előtt, hiszen Jézus ezt mondta: „és megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket” (Jn 8:32).

Gyakorlati alkalmazás

Gondolkodjunk el az alábbi kérdéseken, és válaszoljunk azokra!

1. Jézus élete tökéletesen tükrözte az Atyáét! Jézus gyakran beszélt Atyjáról és az őket összefűző, bensőséges kapcsolatáról. Egy ponton Fülöp megkérte Mesterét, hogy mutassa meg nekik az Atyát. Jézus így válaszolt: „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Fülöp? Aki látott engem, látta az Atyát” (Jn 14:9). Hogyan befolyásolja mindennapjainkat, ha Jézusban látjuk az Atyát? Miben jelent különbséget ez a felismerés?
2. Vajon nem ad okot aggodalomra, nem ijesztő, amikor a Jézus korabeli vallási vezetőkhez hasonlóan mi is szembesülünk a Biblia egyik világosan kijelentett igazságával, de szándékosan elfordulunk attól? Milyen szerepe van a büszkeségnek abban, ha lelkiismeretünk szavával szemben hátat fordítunk az igazságnak? Hogyan tud a Szentlélek segíteni, hogy taníthatóbbá váljunk?
3. Bármi kaparintja meg az életünkben az első helyet Jézus elől, az valójában bálványá válik. Félelmetes ez a gondolat, de ha nem vagyunk óvatosak, a munkánk is átveheti az Ő helyét az életünkben, sőt még a bibliatanulmányozás is. Gondolkodjunk el a következő, kijózanító idézeten, és válaszoljunk rá! „Mihelyt fokozódik az ember aktivitása, és Istenért végzett munkáját siker koronázza, megjelenik a veszély, hogy emberi tervekben és módszerekben fog bízni... A tanítványokhoz hasonlóan minket is fenyeget a veszély, hogy szem elől tévesztjük függésünket Istentől, és tevékenységünkől akarunk üdvözítőt faragni” (Jézus élete. 301. o.).
4. Mit jent az „alulról jövő” mentalitás? Vajon néha elsodródhatunk ilyen gondolati síkra? Ha igen, mi okozza ezt?
5. Sokan hittek Jézusban (Jn 8:30) a körülöttük tapasztalható hitetlenség ellenére is. Miként bátoríthat ez bennünket arra, hogy ne mondjunk le olyan emberekről, akik látszólag ellenállnak Isten igazságnak?

A „MIÉRT” FIÚ

Andrew McChesney

James folyton azt kérdezte, hogy „Miért?”

Amikor a nyári táborban megkérték, hogy csináljon valamit, megkérdezte:

„Miért?”

„Miért kell ezt csinálnom?” „Miért kell azt csinálnom?”

James árva volt. A szülei meghaltak, és a rokonainál élt egy kis alaszakai indián faluban, ők küldték el egy nyári táborba. Repülővel, busszal és hajóval utazott, míg megérkezett Camp Polarisba, a hetednapos adventista nyári táborba, ahol hozzá hasonló alaszakai őslakos gyerekek nyaraltak.

James azonnal megszerette a tábort, és különösen élvezte a tavon a vízi sportokat.

Az esti istentiszteleten azonban arcára fagyott a mosoly. Amikor eljött az imádság ideje, minden gyerek felállt. A táborvezetőjük, Adiv is felállt.

James azonban ülve maradt. Adiv odasúgta Jamesnek: „Fel kell állnod!”

A tábor egyik szabálya az volt, hogy mindenkinek fel kellett állnia az ima alatt, hogy ezzel is kifejezze tiszteletét Isten iránt.

A harmadik napon, amikor James még mindig ülve maradt, Adiv elbeszélgetett vele. Emlékeztette a tábori szabályokra, majd megkérdezte, hogy miért nem áll fel.

„Miért kellene felállnom? Miért nem beszélgethetek? - kérdezte James. - Soha nem láttam Istent. Azt sem tudom, hogy létezik-e egyáltalán.”

Adiv elkezdett Istenről beszélni. Beszélt a szélről, amely gyakran fúj a táborban. Beszélt az éjszakai csillagokról. „Amikor felhők borítják az éjszakai égboltot, nem látod a csillagokat, de tudod, hogy ott vannak - mondta. - Istent sem látom, de érzem a jelenlétét magam körül.”

James szemébe könnyek szöktek.

„Honnan tudhatnám? - fakadt ki. - Ha Isten létezik, miért történnek rossz dolgok? Hol volt, amikor meghalt az anyám? Hol volt, amikor meghalt az apám?”

Adiv beszélt arról, hogy a halál nem része Isten tervének. Isten elküldte Fiát, Jézust, hogy meghaljon minden ember bűneiért. Aki hisz Jézusban, az örökké vele fog élni a fájdalom és halál nélküli világban. „Még, ha nem is látod Őt, Isten akkor is ott van” - mondta Adiv.

James csendben hallgatta. „Isten tényleg ott fent van?” - töprengett.

Az élet forrása

Áttekintés

Alapigék: János 3:18-21

Krisztus az élet egyetlen Forrása. Ha kívánjuk az életet, akkor kizárólag belé kell kapaszkodnunk. Még az angyalok sem adhatnak nekünk életet, hiszen ők is Istentől kapják. Sátán a halál ravasz kereskedője, akinek szenvedélye, hogy megfosszon az élettől, amit Jézus ad. Jézus leleplezi Sátán romboló tervét, és szembeállítja a megváltás művével, amikor kijelenti: *„A tolvaj nem másért jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson, én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek”* (Jn 10:10).

Sátán, a legfőbb csaló ráveszi az embereket, hogy a bűnt válasszák Krisztus igazsága helyett, majd szívtelenül megfizetteti ennek az árát, ami nem más, mint az örök halál. Pál megerősíti ezt Róm 6:23-ban: *„Mert a bűn zsoldja halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”* Minden jó ajándék Istentől származik, és az örök élet a bővelkedő élettel együtt szintén tőle jön. A gonosz felfoghatatlan titkának része, hogy az emberek - Jézus teremtményei, akiknek megváltásáért az életét adta - úgy döntenek, hogy a halál végérvényes büntetését választják, elutasítva Isten ajándékát, az életet. Láthatjuk, hogy az örök élet és az üdvösség ajándéka hangsúlyosabb *János evangéliumában*, mint a Szentírás bármely más könyvében.

János a többi evangélium írójánál többször utal úgy Isten testté lett Fiára, mint aki a nagy „Vagyok”. Ez a cím, amint egy korábbi tanulmányban megállapítottuk, Istenre utal. *János evangéliumában* egy helyen Jézus kijelenti: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam”* (Jn 14:6). Ha az Úton járunk, aki Jézus, Ő megtanítja az Igazságot, amely az örök Élethez vezet. Jézus az egyetlen Út az örök Istenhez. Az Atya senkit sem vet el, aki megtérő szívvel, őszintén hozzá fordul.

Kommentár

Isten az élet egyetlen birtokosa, egyedül Ő adhatja azt. Egyetlen angyal vagy teremtett lény sem képes erre, csakis Ő maga, az Élet Forrása. Ez visszhangzik 5Móz 30:20 versében, ahol Isten inti a népet Mózes által: „Szeresd az URat, a te Istenedet, hallgass a szavára, és ragaszkodj hozzá, mert ő a te életed, és tőle függ életed hosszúsága.” Itt arra buzdít, a legerőteljesebb szavakkal, hogy ragaszkodjunk hozzá az életünkért, hiszen az Isten-ember kapcsolaton kívül csak nyomorúság és halál létezik. Ez a gondolat segít megérteni Jn 10:10 egy másik vetületét, amelyet már fentebb idéztünk, de ebben az összefüggésben érdemes újra megemlíteni: „A tolvaj nem másért jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson, én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek.” Krisztus bővelkedő és örökké tartó életén kívül nincs más választási lehetőség, csak a Sátán által okozott nyomorúság és halál.

Egyesek azonban hibásan azzal érvelnek, hogy nem volt szükség Krisztus eljövetelére. Akkor ki tudta volna elvenni a bűneinket, ki öltöztethetne fel minket Isten igazságának hófehér ruhájába? Ki más adhatna életet a minket megillető halál helyett? Senki más, csak az igaz és életet adó Krisztus! Ő bátran küzdött két ellenségünk, a bűn és a halál ellen, és legyőzte azokat. Az Ő győzelme pedig a miénk lesz, amikor igazán hiszünk benne. Ezért bizhatunk ígéretében: „Az pedig az én Atyámnak akarata, hogy aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen, és feltámaszszam az utolsó napon” (Jn 6:40).

Az Örök Élet szavai

Az 5000 megvendéglésének csodája által Jézus önmagára, az Élet Kenyerére irányította mindazok tekintetét, akik ettek abból a kenyérből (Jn 6:35). Arra vágyott, hogy lássanak túl a fizikai kenyér utáni éhségükön, ami csak az ideiglenes létezésüket biztosítja, és vegyék észre lelki szükségletüket. Belőle kell táplálkozniuk, hogy örök életük legyen. Neki volt hatalma táplálni az éhes emberek tömegét is, de azért jött, hogy felajánlja az örök életet és az Isten dicsőséges országában való állampolgárságot azoknak, akik hisznek benne. A legfőbb célunk legyen, hogy először az Ő országát keressük, és minden más, amire szükségünk van, megadatik nekünk (lásd Mt 6:33). Ha megnyerünk mindent, de Jézust nem, akkor elveszünk. És fordítva: ha Krisztus életadó szavaiból táplálkozunk, akkor – bár talán nem lesz meg mindenünk, amire vágyunk ebben az életben, de valódi győztesek leszünk.

A zsoltáros így biztosít: „Az ÚR az én pásztorom, nem szükölködöm” (Zsolt 23:1). Más szavakkal, ha az Urat helyezzük az első helyre, Ő gondoskodik szükségleteinkről. Jól tudja, mire van igazán szükségünk, és örömmel tesz jót velünk. A legfőbb célja, hogy már ebben az életben üdvözítő kapcsolatunk legyen vele.

Ellen G. White kijelenti, hogy nagy szükségünk van az Élet Kenyerének fogyasztására: „Krisztus testét enni és vérért inni annyit jelent, mint elfogadni Őt személyes Megváltónak... Ami az étel a testnek, annak kell lennie Krisztusnak a lélek számára. Az étel nem segít rajtunk, csak ha megeszszük, és ha lényünk részévé válik. Így Krisztus sem érték számunkra, ha nem ismerjük el személyes Megváltónknak... Vele kell táplálkoznunk, be kell fogadnunk Őt szívünkbe, és így élete a mi életünké válik. Hozzá kell idomulnunk szeretetéhez, kegyelméhez” (*Jézus élete*. 324-325. o.).

Krisztus szavaiban élet van. Igéi az Ő személyét és jellemét mutatják be. Ha befogadjuk ma szavait, azokat a szívünkbe írja, és Jézust fogadjuk be. Igaz, hogy ma nem láthatjuk Őt testben, ahogyan a tanítványok látták, de megismerhetjük a szavai által, amelyeket a Szentírás közvetít. Péternek a Krisztus kérdésére adott válasza nemcsak azt fejezi ki, hogy a Megváltónak örök élete van, hanem hogy szavaiban is örök élet van (lásd Jn 6:68). A Szentlélek ihletésére Péter azt az isteni igazságot mondta ki, hogy az örök életre egyetlen személy, hely vagy kijelentés sem tud eljuttatni, csakis Jézus, az Élet Forrása.

Hit és újjászületés

A hit nem árucikk, amit egyesek felhalmozhatnak mások rovására, hanem Istentől jövő, egyetemes ajándék, amit Ő mindenkinek biztosít, aki csak e világra születik. Életünk kezdetén bennünk van a Teremtő által belénk plántált hit, amely azon alapul, hogy elfogadjuk Őt, aki adta azt, és hiszünk benne. Ezt a meggyőződést azzal erősítjük meg, hogy kérjük Istent: vegye teljes uralma alá az életünket. János ezt így hangsúlyozza: „*De mindazoknak, akik befogadták, akik hisznek az ő nevében, hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek*” (Jn 1:12).

Egyszerűen fogalmazva: a hit Isten tiszta ajándéka (lásd Róm 4:1-8). Ez az isteni összekötő kapocs, amely hozzá fűz bennünket. Arra emlékeztet, hogy hozzá tartozunk, ez ad értelmet egész létezésünknek.

A megtérés Isten ajándéka, válasz a Szentlélek készítetéseire, hogy adjuk át magunkat neki. Sokan elkövetik azt a hibát, hogy először várják, hogy hitük legyen és bűnbánatot gyakoroljanak, mielőtt Istenhez mennének. Azonban ez a két, szorosan összekapcsolódó ajándék már készen áll, hogy elfogadjuk és alkalmazzuk az életünkben. Péter és az apostolok megerősítették ezt ApCsel 5:31-ben: „Az Isten őt jobbjával fejedelemmé és üdvözítővé emelte, hogy megtérést és bűnbocsánatot adjon Izráelnek.” Miért kellene a bűnösnek még tovább várnia? Jöjj Krisztushoz azzal a hittel, amit már neked adott, fogadd el a megtérés ajándékát, hogy már ma az Ő életét élhesd!

Elutasítás és kárhoztatás (Jn 3:18-21)

Sajnos ma egyre inkább összekeverik a fényt és a sötétséget. Mindinkább megoszlik az emberek véleménye arról, hogy mi az igazság. Miért tartják vonzóbbnak a sötétséget, mint az igazság fényét? Jézus választ ad erre a fontos kérdésre: „A világosság eljött a világra, de az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert cselekedeteik gonoszak voltak” (Jn 3:19).

Akik a világosság ellenében a sötétség mellett döntenek – amit Isten igazsága eloszlat –, azokat saját gonosz cselekedeteik ítélik el. Makacsságuk és önteltségük miatt nem hajlandók megalázní magukat és megtérni, és ezzel elutasítják az egyetlen fénysugarat, ami reményt adhatna nekik. Csak akkor van gyógyulás, ha az ember nyitottá válik Krisztus helyreállító hatalma előtt. Miért ne hagynánk el gonosz tetteinket, míg van rá lehetőség? Miért várnánk, míg túl késő lesz? A bárka ajtaja még nyitva áll, az igazság fénye még ragyog. Miért ne hívnánk be a fényt, hogy oszlassa el a sötétséget, miért ne lépnénk be a biztonságba tétovázás nélkül, mielőtt még túl késő lesz? Ebben az összefüggésben, hogy a fényt vagy a sötétséget választjuk-e, fordítsuk most figyelmünket Jn 3:16 versére! Ez az egész Szentírás egyik legfontosabb verse, mert röviden és tömören benne van az evangélium. A fókusza nemcsak az üdvösség, hanem a hitetlenség negatív következménye is, a kárhózat. Az ellenünk szóló kárhóztató ítélet a saját rossz döntésünk következménye. Jézus folytatja ezt a gondolatot Jn 3:18-ban: „Aki hisz öbenne, nem kerül ítéletre, aki pedig nem hisz, az már el is ítéltetett, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.”

Örök sorsunk függ attól, hogy bízunk Krisztusban és életadó szavaiban. Ádám és Éva kétségbe vonta Isten bölcsességét, és tudjuk, mi lett az eredménye. Van számos más példa is a Szentírásban arra, hogyan szenvedtek emberek a hitetlenségük miatt. Jézus azonban a második Ádám, győzött, mert bízott Atyja szavában, aki megerősítette az Atya és a Fiú közti kapcsolatot. Ez ellen a közösség ellen indított Sátán támadást, amikor megkísértette Jézust a pusztában: „Ekkor a kísértő odament hozzá, és azt mondta: Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré” (Mt 4:3). Jézus kész volt a válasszal: „Meg van írva” (Mt 4:4). Így adott példát a bizalomra, amit nekünk is tanúsítanunk kell Isten Igéje iránt.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

1. Mi az összefüggés Isten Igéjének olvasása és megértése között? Gondoljuk át a következő kijelentést! „Az élő Isten szava nemcsak leírt, hanem kimondott szó is. A Biblia Isten hozzánk szóló szava, olyan bizonyosan, mintha fülünkkel hallanánk. Ha megértenénk... úgy tekintenénk a Szentírás olvasását, a Szentírásban való elmélyülést, mintha a végtelen Isten fogadna minket tróntermében” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 6. köt. 393. o.).
2. Jn 14:3 versében Jézus ezt mondja tanítványainak: „Ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” Hogyan hat az életünkre most, ha bízunk a jövőre vonatkozó szavaiban?
3. „[Krisztus] élete a mi életünké válik” (*Jézus élete*. 325. o.). Lenyűgöző ígéret! Hogyan tudjuk ezt beilleszteni személyes életünkbe? Milyen folyamatok teszik lehetővé, hogy ez valóra váljon?

MIÉRT MOSOLYOG CALEB?

Andrew McChesney

Caleb rövid istentiszteletet készült tartani a faházában, az alaszakai Polaris táborban. A tábor második napja volt, és a hat fiú, akikre tábori tanácsadóként vigyázott, elfáradt az egész napos tevékenység után.

Mielőtt Caleb elkezdhette volna az istentiszteletet, az egyik fiú elaludt. Szenvedett a dohányrágás elvonási tüneteitől. A hetednapos adventista nyári táborban számos alaszakai őslakos gyerek dohányfüggő, és az első napokban nikotinelvonási tünetektől szenvednek.

Bár a másik öt fiú is fáradt volt, még nem akartak lefeküdni. „Átjöhetünk a tűz mellé?” – kérdezte az egyikük.

Caleb áthívta őket imádkozni. Az istentiszteletet egy kérdéssel kezdte:

„Ki az Isten számotokra?”

A fiúk felváltva válaszoltak.

„Ő a Megváltó” – mondta az egyik.

„A mennyben van” – mondta egy másik.

Majd Calebre került a sor, hogy ő is elmondja a fiúknak, számára kicsoda Isten.

„Isten szeretetteljes, a legjobb tulajdonságokkal, nagylelkű, nagyon megbocsátó, irgalmas és békés” – mondta.

Az egyik fiú felkiáltott: „Ez aztán sok nagy szó, ember!”

Caleb elmosolyodott: „Isten olyan, mint a legjobb barát, aki mindig melletted van, és még ennél is jobb.”

A fiúk csendben elgondolkodtak a mindig jelenlévő legjobb barát gondolatán. Szokatlan volt tőlük a csend.

„Az angyalok nagyon szépek” – folytatta Caleb.

Örömmel látta, hogy a fiúk hajlandóak beszélgetni lelki dolgokról.

A Polaris tábornak az a célja, hogy bemutassák Jézus szeretetét az alaszakai őslakos gyerekeknek.

A fiúk után Caleb is nyugovóra tért. Mielőtt álomba merült, eszébe jutott, hogy a fiúk érdeklődést mutattak Isten iránt, és az istentisztelet alatt komolyan foglalkoztak a lelki dolgokkal. Elmosolyodott, amikor arra gondolt, hogy Isten munkálkodott a szívükben.

Az út, az igazság és az élet

Áttekintés

Alapigék: János 1:14; 5:38-40; 13:1-20; 14:1-3, 5-6

Az e heti tanulmány elbeszéli Jézusnak, Isten testet öltött Fiának lenyűgöző történetét. Nincs senki olyan, mint Jézus, Ő egyetlen. Közelről ismeri az Atyát. Jézus az Út, az Igazság és az Élet. *János evangéliumában* halljuk, amint hosszasan beszél az Atyjáról, az Ő neve volt folyamatosan az ajkán és a szívében. Jézus az egyetlen, aki látta színről színre az Atyát. Ezt az emberek közül más nem mondhatja el magáról. Isten-voltát megerősíti Atyjával való kapcsolatáról szólva: „*Nem mintha valaki is látta volna az Atyát, csak, aki az Istentől van, az látta az Atyát*” (Jn 6:46).

Az egyik tanítvány, Fülöp gyakran hallotta Jézust az Atyjával való kapcsolatáról beszélni, mégis ezt kérte tőle: „*Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk*” (Jn 14:8)!

Jn 14:9-ben találjuk a legmélységesebb szavakat a Jézus és az Atya közötti bensőséges kapcsolatáról, amikor Jézus Fülöpnek válaszolt: „*Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Fülöp? Aki látott engem, látta az Atyát. Hogyan mondhatod, hogy »mutasd meg nekünk az Atyát«?*” Jézus volt Isten legfőbb kinyilatkoztatása. Hatalmas kiváltság, hogy ismerhetjük Őt, hiszen, ha ismerjük, ismerjük az Atyát is!

A VAGYOK utalásokon kívül – „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*” – tanulmányozni fogunk még további igéket is, amelyek segítenek megérteni, hogy milyen hatalmas ajándék számunkra Jézus! Ha követjük Őt, az Utat és vele járva tanulmányozzuk igazságát, elvezet bennünket a bővelkedő, örök élethez.

Kommentár

Krisztus példáját kell követnünk (Jn 13:1-20)

Jézus nemcsak elmondta a bölcsességeket és az utasításokat, hanem az igazságokat az életből vett példákkal szemléltette is, hogy az emberek szívébe vésse tanításait. Példának okáért vegyük az úrvacsora, az alázat szertartását! Amikor Krisztus megalapította ezt a szent szertartást, nem várt arra, hogy a tanítványai közül majdcsak megmossa valaki önként a másik lábát. Nem tartott kiselőadást az alázatról és a szolgálatról. Nem várta el, hogy majd hívnak egy szolgát, aki elvégzi az *alantas* munkát. Ehelyett Ő maga lépett fel Szolgaként, élő példát adva a követőinek, hogy hogyan kell egymáshoz viszonyulniuk. Szavai világossá tették, hogy mi volt a szándéka a lábmosás szolgálatával, amikor ezt mondta: „Azért ha én, az Úr és a Mester megmostam a lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát” (Jn 13:14)! Az egyértelmű parancs ellenére a legtöbb keresztény ma nem gyakorolja ezt a szertartást. Az ehhez szükséges alázat nem tetszik az emberi szívnek. Ám ha nem vagyunk hajlandók teljesíteni a szükséges feltételt, kihagyjuk az alázat leckéjét, amire Krisztus akar megtanítani.

A bibliai kultúra szerint Krisztus napjaiban a fejet tartották a legnemezebb testrésznek, a lábat pedig a legalantasabbnak. Amikor tehát Krisztus fejét lehajtva megmosta követői koszos lábát, szemléletesen mutatta be, hogy a végsőkig képes elmenni tanítványai megmentéséért. Júdás zokon vette, hogy Krisztus, akitől azt remélte, hogy Izrael királya lesz, ilyen mértékig megalázkodott. Pétert viszont alázatra készítette, amikor látta Mesterét a szelíd és alázatos szolga szerepében. Ezért, noha eleinte tiltakozott a felajánlása ellen, hiszen úgy érezte, hogy ő teljesen érdemtelen, azonnal elfogadta, amikor Jézus ezt mondta neki: „Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám” (Jn 13:8). Semmiképp nem akarta kockáztatni kapcsolatát Jézussal. Azonnal kérlelni kezdte: „Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet és a fejemet is” (Jn 13:9)!

Bizony, újra eljövök (Jn 14:1-3)

Sok bajjal terhelt, zaklatott világban élünk, ezért igen időszerűek Jézus biztató szavai, amelyeket Jn 14:1-ben találunk: „Ne nyugtalanodjék a szívetek!” Ezek alapja a hit Jézus és az Atya megbízhatóságában, horgonya pedig Jézus biztos ígérete: elmegy és helyet készít nekünk, hogy mindig velünk legyen.

Egyesek azért vágnak a mennybe, mert Jézus majd különleges palotákat készít, mások azért, mert ott arannyal borított utcák lesznek. Vajon ezek a megfelelő indítékok? A görögben a szöveg nem palotákat említ, hanem szobákat, ami arra utalhat, hogy nem a fizikai hely a fontos, amit birtokba vehetünk vagy elfoglalhatunk, hanem az, hogy Jézus társaságát élvezhetjük. Szeretete arra indít, hogy vágyjunk vele lenni, mert Ő mindig közösségre törekszik velünk.

Jézus nyilván nem akarja, hogy aggódjunk a zaklatott világban. Bátorít, hogy helyezzük bizalmunkat az Atyába és belé, mert csak Ők képesek reményt, békét és biztos jövőt adni.

Jn 14:3 versében az „eljövök” ige a görögben folyamatos jelen időben van. A Jézus dicsőséges, második eljövételéről szóló ígéletbe beleértendő, hogy az már jelen idejű valóság. Jézus eljövetele olyan bizonyos, mintha most történne. Az erre való várakozás hat az életünkre most, a dicsőséges ország már összefonódik a kegyelem országával, a menny előízét jelenti számunkra.

Az Út, az Igazság és az Élet (Jn 14:5-6)

Érdekes folyamatot figyelhetünk meg abban, amikor Jézus így nevezi magát: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*” (Jn 14:6). Gondoljuk végig, hogyan következik egymás után ez a három szó! Jézus az út. Miközben haladunk az úton, megtanuljuk tőle az igazságot, ami végül bővelkedő élethez vezet már most és majd az eljövendő, örök világban is. Figyeljük meg, hogy a fogalmaknak ez a sora szerepelt Krisztus válaszában Jn 14:5-ben, amit Tamásnak adott a követendő úttal kapcsolatos kérdésére. Tűnődhetünk, miért tette fel Tamás ezt a kérdést, miután Jézus világosan elmondta az előző versben: „*Ahova én megyek, oda tudjátok az utat*” (Jn 14:4).

Krisztus az egyetlen út az Atyához. Egyesek talán kifogásolják ezt az állítást, azon az alapon, hogy Jézus szavai kizárólagosságot sugallnak, különösen a mai társadalomban, ahol az elfogadás társadalmi norma. Csakhogy nem minden út vezet Istenhez. Jézus az egyetlen út hozzá, mert egyedül Ő igaz, Ő veheti el a bűneinket. Ő az egyetlen, aki a halál helyett örök életet adhat. Jézus az egyetlen, aki igazságosságot és életet tud adni, mert Ő birtokolja mindkettőt.

Fülöp azt kérte, hogy Jézus nyilatkoztassa ki az Atyát a tanítványoknak. Válaszában Jézus összekapcsolja az Ő megismerését az Atya ismeretével, mert ha ismerjük a Fiút, akkor természetesen ismerjük az Atyát is. *„Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Fülöp? Aki látott engem, látta az Atyát. Hogyan mondhatod, hogy »mutasd meg nekünk az Atyát«”* (Jn 14:9)?

Biztató és megnyugtató tudat, hogy Jézusban közel húzódhatunk az Atyához, félelem vagy rettegés nélkül! Az Atya ugyanazzal a kegyelemmel és együttérzéssel fog bánni velünk, amelyet Jézus tanúsított a körülötte lévő emberek iránt, beleértve a kivetetteket és a bűnösöket is. Ezért nincs mentségünk, ha visszautasítjuk Isten hívását, hogy bátran járjunk királyi széke elé, ahol kegyelmet és megbocsátást nyerünk.

Szintén Jn 14:6-ban Jézus bizonyosságot tett arról, hogy Ő maga a testté lett Igazság. Az állandóan változó világban, ahol a romlás és a csalás az úr, Jézus marad az Igazság, a teljes Igazság. Benne és szavaiban nincs változás. *„Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz”* (Zsid 13:8). Jézus nem sokkal később visszatért a mennybe, pünkösdkor pedig a Szentlélek leszállt a tanítványokra az ígélet szerint. Isten Lelke eljött, mint *„az igazság Lelke, aki az Atyától származik, ő majd bizonyosságot tesz rólam”* (Jn 15:26). Jézus mindig az igazságot szölte, tanítványai pedig ezt tanúsították, mert vele voltak *„kezdetől fogva”* (Jn 15:27).

Jézus az igazság világossága körülöttünk. Elűzi a hazugság és a zűrzavar sötétjét, és lehetővé teszi számunkra, hogy mindent a helyes szemszögből lássunk. Most is, mint pünkösd idején, leszáll az igazság Lelke és *„elvezet majd titeket minden igazságra”* (Jn 16:13).

A megengedő és pluralista társadalomban az igazságot mozgó pontnak tartják, mint ami folyton változik és alakul: amit ma igazságnak fogadnak el, az nem biztos, hogy holnap is az lesz. Jézus azonban egyetlen mondatával áthúzza ezt, amikor kijelenti: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam”* (Jn 14:6).

A Szentírás és az igazság (Jn 5:38-40)

Az egész Biblia az igazságról tesz bizonyosságot. A Szentírás következetes és összefüggő egész, mert mindkét testamentumnak egy és ugyanaz

a szerzője: a Szentlélek. Ugyanez az igazság vonatkozik Jézus bizonyoságtételére is. A vallási vezetők állították, hogy szilárdan hisznek Mózesben, de a Jézusról szóló bizonyoságtételében nem hittek (lásd Jn 5:46). A vezetők állították, hogy hisznek az Ószövetségben, ugyanakkor úgy gondolták, hogy annak csupán elméleti elfogadása biztosítja számukra az örök életet.

Az Írás szűk látókörű szemléletével azonban kivették annak lényegét, beleértve magát Jézust is. Úgy látszik, figyelmen kívül hagyták az ótestamentumi próféták jóvendöléseinek teljesedését Izrael és a világ reménységéről (lásd Jn 5:39). Nem értették, hogy Jézus nélkül csak halál van, az élet csak általa lehetséges.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Gondoljuk át az alábbi kérdéseket, és válaszoljunk is rájuk!

1. Hogyan befolyásolja az életünket Jézusnak, a Megváltónak a valósága, aki az Atya tökéletes visszatükröződése? Képzeld el, hogy te vagy Fülöp, és hallod, amint Jézus azt mondja: „Látni Őt annyi, mint látni az Atyát.” Mit jelent „látni” az Atyát és a Fiút?
2. Mi a jelentősége annak, hogy Jézus lehajtotta a fejét, amikor megmosta Júdás lábát is? Hogyan hat ránk Jézus alázatos leereszkedése, amely ebben a tettében is megnyilvánult?
3. Mi a valódi indítékunk arra, hogy szeretnénk ott lenni a mennyben? A szép hajlékok, az arany utcák vagy valami más? Mi a jelentősége annak, hogy ott találkozhatunk Jézussal? Miért legyen ez a legfőbb és legfontosabb célunk?
4. Hogyan hat most az életünkre Krisztus eljövételének bizonyossága?
5. Mit gondolunk arról, hogy a Szentírásban kell gyökereznie mindennek, amit hiszünk, ugyanakkor Krisztusra kell mutatnia? Mit mond el lelki életünkről az, ha fő célként elméleti tudást akarunk felhalmozni?
6. Ma, amikor mindenhol széthullást és zűrzavart látunk, hogyan kell hatnia a világnézetünkre, ha Krisztusra és a Bibliára összpontosítunk?

ÖRÖK HAVER RENDSZER

Andrew McChesney

Micah számára izgalmasnak tűnt az alaszakai nyári tábor. A 11 éves fiú Oregonban élt. Egyszer a szombatiskolai tanára felolvasott egy missziós történetet Camp Polarisról, a hetednapos adventista nyári táborról, ami az alaszakai Dillingham közelében van. A történet alaszakai őslakos fiúkról szólt, akik félték a szellemektől, amíg meg nem tanulták, hogy Jézus sokkal hatalmasabb.

A történet egészen lenyűgözte Micaht. Soha nem gondolta volna, hogy az Egyesült Államokban élnek olyan gyerekek, akik félnék a szellemektől és nem ismerik Jézust. Amikor elérkezett a tizenharmadik szombat, boldogan adakozott, hogy segítsen a Polaris táborban élő gyerekeknek.

Micah nem is sejtette, hogy hat évvel később Camp Polarisban fog dolgozni, és neki is lesz alkalma bizonyosságot tenni Jézusról alaszakai őslakos fiúknak.

Micah 17 évesen, az Oklahoma Középiskola diákjaként elutazott Alaszkába, hogy egy nyáron tábori tanácsadóként dolgozzon.

A Polaris tábor egyik faházában 10-15 éves fiúk felügyeletét bízták rá.

Egy este Róm 8:38 versénél nyitotta ki a Bibliát a faházi istentiszteleten. Ezt olvasta: *„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet... sem semmi más teremtett dolog nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely a mi Urunk Krisztus Jézusban van.”*

Micah felnézett, és megkérdezte: „Mit gondoltok arról, hogy Isten mindig velünk van, és Ő a barátunk?”

A fiúk egy pillanatra elgondolkodtak. Azután az egyikük megszólalt: „Jézus az örök barátunk.”

A többi fiú elmosolyodott. A Polaris tábor „haverrendszer” szerint működik, ami azt jelenti, hogy egyetlen gyerek sem megy sehova egyedül. Ha az egyikük el akar menni valahová, egy másik fiúval kell mennie. A bibliavers azt közvetítette, hogy Jézus az örök barátjuk, aki mindenhová velük tart.

„Így van – kiáltott fel Micah –, Jézus az örök barátunk! Bármit is teszünk, mindig velünk van!”

Micah sugárzott az örömtől, amikor lefeküdni indult. Fantasztikusan érezte magát! Naponta imádkozott azért, hogy beszélhessen Jézusról. Ez egy fantasztikus este volt.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek

Áttekintés

Alapigék: János 1:13; 3:5-8; 6:63; 14:6-11, 26; 17

Az e heti tanulmány a Szentháromság Istenről szól, és arról, hogy milyen közösséget alkot Jézus a hármasság másik két személyével.

Legalább két hely van az Újszövetségben, ahol egyszerre említi a szöveg a Szentháromság mindhárom személyét. Jézus keresztségekor, ahogyan azt Mt 3:16-17 feljegyezi, amikor is a Szentlélek alászállt és megnyugodott Jézuson, miközben az Atya hangja megszólalt. Jn 1:1-3, 32 verseiből megtudjuk, hogy Jézus és az Atya egy, és Keresztelő János látta, amint a Szentlélek galamb formájában leszállt a Fiúra.

János 13-17. fejezeteit úgy tartják számon, mint a Jézusról szóló búcsúfejezeteket a keresztre feszítése, feltámadása és mennybemenetele előtt. Ezekben a részekben Jézus az Atyával és a Szentlélekkel való alapvető közösségére összpontosít. Arról is beszél, hogy ha Őbenne maradunk, hogyan lehetünk mi is közel Istenhez. Jézus a szívünkbe akarta vésni azt a fontos gondolatot, hogy mindig emlékezzünk rá: Ő az Atyától jött, olyan, mint az Atya, és azért küldi képviselőjeként a Szentlelket, hogy visszajöveteléig tanítson, meggyőzzön és vigasztaljon.

Kommentár

A mennyei Atya

Mózes 1. könyvében és János evangéliuma 1. fejezetében van valami közös. A Szentháromság Isten Jézus által vett részt a teremtésben, általa valósította meg a megváltás művét. A teremtő Ige tökéletes világot alkotott meg, amelyet azután megrontott a bűn, és megzavarta az Isten és teremtményei közötti harmóniát. Jézus, a megváltó Ige magára vállalta az elvesztett emberiség helyreállításának nagy munkáját, és győzött. Felvette a harcot a halállal is, és győzött (lásd Róm 6:8-14; 2Kor 5:21).

Könnyű feltételezni, hogy Jézus egyedül szenvedett a kereszten, pedig az Atya és a Szentlélek is vele szenvedett. 2Kor 5:19-ben Pál azt mondja: „Mivel Isten az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítva nekik bűneiket, és ránk bízta a békéltetés ígését.” Érdemes megjegyezni: Isten azt akarja, hogy tevékenyen vegyünk részt a békéltetés szolgálatában, legyen miénk a csodálatos kiváltság, hogy országának követeiként osztozhatunk Jézus munkájában.

Jézus bizonyosságot tett arról, hogy az örökkévalóságtól fogva egy az Atyával: „Én és az Atya egy vagyunk” (Jn 10:30), „az Atya énbennem van, és én őbenne vagyok” (Jn 10:38). Az Atya felmérhetetlenül sokat tett ezért a világért, és annyira szereti, amennyire az egyetlen Fiát. Jézus tökéletesen cselekszi a mennyei Atya akaratát (Jn 5:30), az Atya rajta keresztül szól és cselekszik (Jn 14:10), üdvösséget ad azoknak, akik hisznek Fiában (Jn 3:16).

Jézus és az Atya

A teremtés és a megváltás egyaránt Isten kezdeményezése volt. Szeretetből teremtette Ádámot és Évát, hogy közösségben legyen velük. Ezt a közösséget megrontotta a bűn, de Isten nem hagyott bennünket sorsunkra. Kezdeményezte a megtört kapcsolat helyreállítását. Néha hajlamosak vagyunk hangsúlyozni Isten iránti elkötelezettségünket, de mihez kezhetnénk, ha Ő nem kötelezné el magát irántunk töretlenül? Az Ő hűsége indít bennünket is odaadásra. Pál ezt hangsúlyozza a kérdésével: „Avagy megveted az ő jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem érted, hogy Isten jósága téged megtérésre indít” (Róm 2:4)?

Jézus önként vállalta, hogy eljön bűnös világunkba, és megment bennünket a gonosz rabságából. Az Atya és a Fiú ezt szeretetből kezdeményezte. Megegyeztek, hogy a Fiú személyében Megváltó jön a világba, hogy meghaljon mindnyájunkért. Jn 3:16 világosan elmondja, hogy Isten felmérhetetlenül szereti a világot, ezért elküldte egyszülött Fiát meghalni, mert csak az Ő halála menthet meg minket a haláltól. Ennek volt előképe Ábrahám és az ígélet fia, Izsák, abból a szempontból, hogy beleegyeztek Isten kérésének teljesítésébe.

A különbség azonban az volt, hogy Izsák áldozata nem helyettesítő áldozat, mint Krisztusé. Ez azért lényeges, mert Isten az élet Forrása, Izsák

pedig nem volt az. „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben Istennél volt... Benne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága” (Jn 1:1, 2, 4). Ellen G. White írja, hogy „Krisztusban van az eredeti, nem kölcsönvett, nem mástól származó élet” (*Jézus élete*. 447. o.).

Ismerni a Fiút annyi, mint ismerni az Atyát (Jn 14:6-11)

János evangéliuma (különösen az utolsó fejezetekben) többször utal az Atyára, mint a Biblia bármely más része. Jézus pontosan 136-szor említi az Atyát, a jellemét és a köztük meglévő egységet. Hangsúlyozza, hogy Atyja tökéletes akaratát teljesítette mindenben, amit mondott és tett.

Talán Krisztus Fülöpnek adott válasza foglalja ezt össze leginkább Jn 14:9-ben: „*Aki látott engem, látta az Atyát.*” Ez a világos kijelentés indíttson mindnyájunkat arra, hogy úgy viszonyuljunk az Atya Istenhez, ahogy a Fiú Istenhez, mert minden tulajdonság, amit Jézusban látunk az evangéliumok alapján, az Atyának is ugyanúgy sajátossága. Ez a bátorító felismerés segítsen az Atyával és a Fiúval való szeretetteljes kapcsolatra.

Ebből következik a kérdés: hogyan hatna a mindennapjainkra, ha követnénk Krisztus példáját, és nem a saját, hanem inkább mennyei Atyánk bölcs akaratát cselekednénk?

A Szentlélek (Jn 1:13; 3:5-8; 6:63; 14:26; 15:26; 16:7-11)

A Szentlélek tevékeny isteni személy, aki a megtérés dinamikus folyamatát viszi véghez bennünk, amit Jézus újjászületésként jellemez. János már az evangéliuma elején említi az újjászületés fontos témáját: „*nem vérből, sem a test akaratából, sem a férfiú indulatából, hanem Istentől*” (Jn 1:13) történik. Ez a Szentlélek által megy végbe, aki hat az emberi szívre.

A Szentlélek ráébreszti lelkiismeretünket a megváltás szükségességére, meggyőzi szívünket az Atya és a Fiú minden szavának és tetteinek igaz voltáról. Ő a Vigasztaló, aki mellettünk van és megnyugvást hoz, de a meggyőzésben is tökéletes segítőnk. Hálásnak kell lennünk, ha büntudatot érzünk, mert ez világos jele annak, hogy a Lélek munkálkodik az életünkben és kérlel: tegyük jóvá a dolgokat.

A Lélek további tevékenységeire is utal *János evangéliuma*, ahogyan azt Jn 16:8-15 szakaszában találjuk. Először is a Lélek a bűntudat által meggyőzi lelkiismeretünket a bennünket fertőző bűnről, és hogy azt ki kell vetnünk az életünkből. Másodszor meggyőz az igazság tekintetében, megmutatja, milyen öröm van abban, ha az önző dolgok helyett azt teszünk, ami helyes és jó. A tulajdonított és a részesített igazság is az igazság Napjától származik, a Szentlélek munkája által. Harmadszor: a Lélek meggyőz az ítélet tekintetében is, ami biztosan eljön. A meggyőzésnek megtérésre kell vezetnie, hogy felkészüljünk Krisztus közeli eljövetelére. Az ítéletről való meggyőzés arra indít, hogy őszintén, töreldelmesen és a megújulás vágyával siessünk Atyánkhoz. Negyedszer: a Szentlélek elvezet minden igazságra, ahogyan az Jézusban van. Amikor bizonyoságot teszünk, Jézus a megfelelő időben eszünkbe juttatja mindazt, amit mondanunk kell (Lk 21:14-15). Ötödször: a Lélek megdicsőíti Jézust azzal, hogy tiszteli szavait és akaratát.

Jézus imája (János 17)

A János 17-ben található imádságot Jézus közbenjárói imájának szokták nevezni, ez a leghosszabb és a legmélyebb a feljegyzett imái közül. Önmagáért, tanítványaiért, minden akkori és később élő hívőért imádkozott: *„De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik majd az ő beszédükre hisznek bennem”* (Jn 17:20). Krisztus imái erőteljesek és mindenkire kiterjednek. Személyesen, szenvedélyesen, erővel és állandóan imádkozik értünk.

Jézus imádkozott Péterért (Lk 22:31-32), és szívből könyörgött makacs és tőle messze távolodott gyermekeiért is (lásd Mt 23:37). Pál elmondja Zsid 5:7 versében, hogy *„hangos kiáltás és könnyhullatás közben”* esedezett értünk. Erő volt az imájában, még keresztre feszítésekor is: *„Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek”* (Lk 23:34)! Jézus imái akkor leltek válaszra, amikor ellenségei megtértek Péter Lélektől ihletett prédikációjának hatására. Jézus folyamatosan imádkozik értünk, nem csak időszakosan, megszakításokkal, ahogy mi tesszük másokért. Zsid 7:25 verse szerint *„mindenkor üdvözítheti is azokat, akik általa járulnak Istenhez, mert mindenkor él, hogy közbenjárjon értük.”*

VIGYÁZZ ÉS IMÁDKOZZ!

Andrew McChesney

A tábor vezetője rendkívüli értekezletet hívott össze késő estére, hogy beszéljenek a természetfeletti jelenségekről az alaszakai Polaris táborban. Lámpaoltás után furcsa dolgok történtek a faházakban. A lányok féltek és rosszat álmodtak.

A vészhelyzeti megbeszélés végén a személyzet tagjai közösen imádkoztak, utána mindenki bement a saját faházába aludni.

Wes azonban úgy gondolta, hogy ez nem az alvás, hanem az örködés és az imádkozás ideje, ezért kiment a szabadba imádkozni. Olyan komolyan imádkozott, mint még soha, és az idő is gyorsan elrepült. Korábban nem imádkozott 10-15 percnél tovább, de akkor elhatározta: mindaddig örködik és imádkozik, amíg szükségesnek érzi.

Később hallotta, hogy egy csoport a főépület felé tart, de tovább imádkozott. Majd látta, hogy az emberek a tábor csónakjához igyekeznek. Felállt és odament segíteni. Az egyik lány rosszul lett, őt kellett a városi kórházba vinni.

Wes beszállt a csónakba, hogy elvigyék a lányt a kórházba. Örült, hogy örködött és imádkozott, így ébren volt és segíthetett. Miután a lányt biztonságban szállították a kórházba, Wes és a többi munkatárs visszahajózott a táborba. Sötét éjszaka volt, és nem működött a hajó szonárja. A víz helyenként sekély volt, zátonyra futhattak vagy felborulhattak volna, ha homokpadnak vagy sziklának ütköznek.

A hajón mindenki imádkozott. Hirtelen erős fény villant fel a tábor közepén, ragyogó, fehér sugarakat vetett a partra. A csónakban ülők látták a fiúk és a lányok faházait, a főépületet, és ami a legfontosabb, látták a partot.

A kormányos a fény felé irányította a csónakot, és biztonsággal partot értek.

A szárazföldre érve keresték, honnan jön a fény. Meg akarták köszönni annak, aki bekapcsolta, de már kialudt, és a táborra újból sötétség borult. Reggel kiderült, hogy abban az időben mindenki aludt a táborban. Wes szerint egy angyal mutatta nekik az utat.

„Isten indított, hogy segítsek egy táborozónak, akinek orvosi ellátás kellett - mondta Wes. - Azért tudtam segíteni, mert azt éreztem, hogy örköd-nöm és imádkoznom kell. Segítettem megoldani a helyzetet, aztán még egy angyal is segített nekünk.”

A dicsőség órája: A kereszt és a feltámadás

Áttekintés

Alapigék: János 17:4; 18:28-19:5, 30; 20:1-10

Éles ellentétet látunk Krisztus és Pilátus világfelfogása között. A római helytartó világnézetének alapja egy ideiglenes király és birodalom volt, Jézusé azonban a lelki, örökkévaló ország. Pilátus érzékelte, hogy az előtte álló Ember különbözik mindenki mástól, akivel csak találkozott életében. Egyáltalán nem úgy kezelte Őt, mint a zsidó vezetők vagy a tömegek. Semmiképpen sem úgy viszonyult hozzá, mint aki kegyetlen kivégzést érdemel.

A kettejük közt lezajlott rövid, de jelentőségteljes beszélgetésben Jézus elmondta Pilátusnak, miért jött a világba: „...*hogy bizonysgot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra*” (Jn 18:37). A tétovázó Pilátus még soha senkit nem hallott ilyen biztos és tekintélyt parancsoló hangon beszélni az igazságról. Válaszában feltette neki az örök kérdést: „*Mi az igazság*” (Jn 18:38)? Viszont már nem várta meg a létfontosságú kérdésre adott választ. Csak elképzelhetjük, mi lett volna Krisztus válasza, ha alkalma nyílt volna feleletet adni.

Lehetséges, hogy majdnem olyan türelmetlenek vagyunk, mint Pilátus volt? Jó kérdéseket teszünk fel Istennek, de gyakran nem várjuk meg a válaszait. Mennyire más lenne az életünk, ha többször hallgatnánk arra, amit Isten mondani akar! Sajnos sokszor önmagunkat állítjuk a középpontba, nem Krisztust. Képzeljük el, milyen hasznos meglátásokat kaphatnánk Istentől, ha egyszerűen csöndben lennénk, és többet hallgatnánk Őt!

Érdekes megjegyezni, hogy a keresztre feszítést, amely a legszégyenteljesebb és legmegalázóbb halálnem volt, János a legdicsőségesebb ese-

ményként mutatja be. Halálával Jézus, a második Ádám legyőzte Sátánt, bevégezte küldetését, a bűnös emberiség megváltását. Jézus elvégezte a megváltás munkáját, az Atya elfogadta áldozatát, és lehetővé tette az üdvösséget mindenkinek, aki hisz Fiában.

Kommentár

Mi az igazság? (Jn 18:28-38)

Amikor Pilátus elfordult Jézustól anélkül, hogy megvárta volna a választ a „Mi az igazság?” kérdésre, elmulasztotta meghallgatni az igazságot magától az Igazságtól, aki ott állt testben előtte. A kérdése ma különösen időszerű, hiszen a világban sokan elhagyták az igazságot, hátat fordítottak neki. A hazugság sötétje és az abból eredő zűrzavar uralkodik mindenhol. Ma az igazság kikerülése, kerülgetése, a kétértelmű beszéd elfogadott és normális dolog lett. Az igazságnak ez a lealacsonyítása olyan gyakori, hogy az embereket ugyanarra a kérdésre készíti, mint amit annak idején Pilátus feltett: „Mi az igazság?”

Amikor Jézus lábnyomában járunk, Ő segít, hogy igazmondók legyünk. Nemcsak az igazat mondja, hanem Ő maga az igazság. Így tett bizonysgot magáról: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*” (Jn 14:6). Bárcsak a bizonysgtételünk kihúzna másokat a gonoszság sötétjéből Krisztus igazságának ragyogó világosságába! Mondjuk el az embereknek, hogy az igazság még mindig Krisztusban és az Ő követőinél található!

Íme, az Ember! (Jn 18:38-19:5)

Poncius Pilátust számhatjuk a tétovázásáért, és azért, hogy megalkudott, pedig tudta, mi az igazság. Próbált mindenkinek megfelelni, de ennek következtében senkinek nem felelt meg. Gyűlölték a zsidók és a római hatalom képviselői is. A császár száműzte és megfosztotta minden tisztségétől. Nem sokkal később számkivetettségben halt meg, saját életét oltotta ki. Pilátus próbált hatni a zsidó vezetők igazságérzetére és rokonszenvére, de ők mindenképpen keresztre akarták juttatni Jézust. Azzal, hogy elrendelte megvesszőzését, Pilátus a nép együttérzését akarta kiváltani.

Kétségbeesett próbálkozásában, hogy megmentse Jézust, Pilátus felajánlotta, hogy a bevett szokás szerint a jelenlévők válasszanak két fogvatartott közül: kit engedjen szabadon, Krisztust vagy Barabbást? A zsidók

Barabbást választották, a legmegátalkodottabb bűnözőt, Sátán hú képviselőjét. Szomorú kimondani, de amikor Pilátus végül látta, mennyire eltökéltek a vezetők Jézus keresztre juttatásában, vonakodva bár, de engedett kívánságuknak. A kisebb megalkuvás még nagyobbakhoz vezetett, míg végül átlépte azt a határt, ahonnan már nem volt visszaút. E folyamat során Pilátus kétesnek mutatta be önmaga igazságosságát és a kihallgatási eljárását is azzal, hogy három alkalommal ártatlannak mondta Jézust, mégis halálra ítélte.

Milyen tragikus alak volt Pilátus! Pogány létére mégis próbált megmenteni egy zsidó embert a saját népétől, miközben ők hangosan követelték a halálát. Mindezek a páska ünnepén történtek.

Jézus küldetése az volt már a világ megalapítása előtt, hogy páskabarányként megáldozzák. Azért született, hogy meghaljon, de halálát nem kellett volna Pilátus kezének okoznia. Pilátus ezt mondta végül a népnek: „*Íme, az Ember*” (Jn 19:5)!

Nem szándékosan ugyan, de Pilátus ezekkel a látszólag egyszerű szavakkal összefoglalta a megváltás mélységét és szélességét, amit lényegében jelent. Ha Jézust szemléljük, átváltozunk. Keresztelő János szavaival: „*Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét*” (Jn 1:29)! Tekintsünk az ember Fiára, és megmenekülünk! Nézzünk rá, és élünk!

„*Elvégeztetett!*” (Jn 19:30; 17:4)

Jn 17:4 versében Jézus ezt mondja: „*Én dicsőíttelek téged e földön, elvégeztem a munkát, amelyet rám bízál, hogy végezzek.*” Kiért végezte el a munkáját Jézus? Ennek a kijelentésnek a szövegkörnyezete a tanítványokért mondott főpapi ima volt. Negyvenszer említi őket az imájában. Valóban megdicsőítette Atyját a tanítványok képzésével.

Megtanította őket, hogyan vigyék tovább a megváltás elvégzett művét. „Jézus befejezte a reá bízott művet. Kiválasztotta azokat, akik majd folytatják munkáját az emberek között. Kijelentette: »...megdicsőíttem öbennük«” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, Advent Kiadó, 16. o.). Miután Krisztus befejezte tanítványai képzését, azt követnie kellett a megváltás műve befejezésének. Jn 19:30-ban ezt olvassuk: „*Miután Jézus elfogadta az ecetet, azt mondta: Elvégeztetett! És fejét lehajtva kibocsátotta lelkét.*”

Krisztus tökéletes áldozata azt jelzi, hogy nem szabad semmit hozzátennünk, sem elvonnunk az Ő művéből, hanem egyszerűen el kell elfogadnunk azt. Az üdvösség ajándék, amelyet kegyelemből kapunk. A Krisztus igazságába vetett hit által fogadhatjuk el, így lehetünk képesek engedelmes és győzelmes életet élni.

Az üres sír (Jn 20:1-10)

Követői hite szempontjából elengedhetetlen volt Krisztusnak a hét első napján, kora reggel történt feltámadása. Fel kellett támadnia a sírból, ahogy megígérte, és ahogyan az Ószövetség megjövendölte. Semmilyen gonosz hatalom nem tudta Őt a sírban tartani. A gonosz erők teljes vereséget szenvedtek az Atya hatalmas parancsára, amely életre hívta Őt. Pál apostol 1Kor 15:17-ben ezt írja: *„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a ti hitetek, még bűneitekben vagytok”*. A 19. versben így folytatja: *„Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.”*

Miért mondja, hogy „nyomorultabbak”? Mert a feltámadás reménye nem lenne lehetséges, és a Krisztusban meghaltak nem támadnának fel, ha Jézus Krisztus nem támadt volna fel, de megtörtént a hét első napján. Az üres sírt saját szemével látta Mária Magdaléna, Péter és János. Nem sokkal korábban a római katonák is látták Krisztust előjönni a sírből, majd ragyogó dicsőségétől szinte holtra váltan estek a földre. Annyira megdöbbenek azon, amit a saját szemükkel láttak, hogy siettek a vallási vezetőkhez elmondani nekik, mi történt.

Jézussal szembeni ellenségességükben a vezetők teljesen figyelmen kívül hagyták a dicsőséges feltámadás világos bizonyítékát, azonban biztosan tudták, hogy feltámadt, különben miért fizették volna le a katonákat? Máté beszámol arról, hogy igazából mi történt: *„Azok pedig összegyűltek a vénekkel együtt, és tanácsot tartottak, majd sok pénzt adtak a katonáknak, és meghagyták nekik, hogy azt mondják: Tanítványai odajöttek éjjel, és ellopták őt, mialatt mi aludtunk. És ha ez a helytartó fülébe jut, mi majd megnyugtadjuk őt, és kimentünk titeket a bájból”* (Mt 28:12-14).

Világos tehát, hogy a főemberek egy nyilvánvaló hazugságot találtak ki, hogy cáfolni próbálják az eléjük tárt bizonyítékot. A római katonák nyugodtan aludtak, ráadásul mindannyian egyszerre, hogy a tanítványok

ellophassák Krisztus testét? Lehetetlen! Sem rablók, sem a tanítványok nem lopták el Krisztus testét. A Megváltó dicsőségben feltámadt a sírből. Még a szemfedője is ott volt szépen összehajtogatva, ami azt jelzi, hogy szó sem lehet sírrablásról, menekülésről.

Jézus és Mária (Jn 20:11-18)

Máriának megvolt az a különleges kiváltsága, hogy még a tanítványok előtt láthatta az üres sírt. Abban is első volt, hogy látta és hallotta a feltámadt Jézust. Ahogy ott állt a sír közelében, mert képtelen volt elmenni onnan, behajolt a sírba, és hirtelen meglátott két angyalt ott ülni, ahol korábban Krisztus teste feküdt. Az angyalok megkérdezték, hogy miért sír.

Miközben megfordult, szembetalálkozott egy férfivel, akiről azt hitte, hogy a kertész. Nem ismerte fel benne a feltámadt Urat. Látva könnyeit, Jézus megkérdezte tőle: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel” (Jn 20:15)? Míg a Megváltó ki nem ejtette a nevét, Mária csak arra figyelt, hogy Jézus teste nincs a sírban. Amikor meghallotta Jézus hangját, hirtelen felismerte, ki Ő, és így szólította: „Rabbóni!”

Mária a tanítványokhoz sietett, és elmondta nekik az örömhírt, hogy látta az Urat. Jézus emberi alakban jelent meg neki, ahogy később a tanítványoknak is, amikor reggelit készített nekik, és engedte Tamásnak, hogy megérintse sebhelyeit. Jézus örökre meg fogja őrizni ember-voltát miattunk, elszakíthatatlan szállal kapcsolva bennünket magához.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Gondoljuk át és válaszoljunk meg az alábbi kérdéseket!

1. Jézusnak meg kellett halnia, hogy megváltsa a bűnbe süllyedt emberiséget. De miért kellett ilyen kegyetlen módon meghalnia? Miért nem volt elég egy „átlagos”, „normális” halál?
2. Pilátus Jézusnak feltett kérdését ma többször kérdezik az emberek, mint valaha: „*Mi az igazság?*” Vajon napjainkban az emberek miért vetik el az igazságot? Melyek a legfontosabb társadalmi tényezők?

MEGZSAROLVA

Andrew McChesney

Josephine és Emily testvérek. Egy késő nyári estén az alaszakai őslakosok kis falujában, Togiakban sétáltak a poros utcán.

Este 7 óra körül a nap még magasan járt az égen, hosszú órákkal később ment csak le, nagyjából éjfélkor.

A hosszú nyári napokon a faluban nem sok programjuk volt a gyerekeknek.

„Nézzétek!” – kiáltotta a 12 éves Emily, amikor megállt a hetednapi adventista gyülekezet előtt. „Ebben a templomban szünidei bibliaiskolát tartanak. Én szeretnék résztvenni.”

Josephine-nek viszont nem volt kedve hozzá.

„Ha nem megyünk, nem adok a rágóból!” – fenyegetőzött Emily.

Josephine haragosan nézett a hűgára. Nem volt több rágódohánya, és nem tudta, honnan szerezhetne még.

„Jól van – mondta –, menjünk!” Így történt, hogy zsarolás hatására Josephine bement az adventista gyülekezetbe. Életében először járt ott.

Chad, a lelkész látta, hogy Josephine idősebb a legtöbb gyereknél, ezért megkérdezte, hogy nem szeretne-e segíteni a szünidei bibliaiskola tennivalóiban. Josephine beleegyezett. A lelkész aztán meghívta a nyári táborba is.

Így jutott el Josephine a Polaris táborba tanácsadóként. Egy állandó tábori tanácsadónak segített egy faházban, ahol különböző falvakból származó alaszakai őslakos lányok szálltak meg. A táborban töltött egy hét alatt sokat tanult Jézusról.

Josephine annyira jól érezte magát a táborban, hogy a következő évben is visszament, majd a következőben is.

Josephine ma is a Polaris táborban dolgozik – de már vezetőként, minden évben 7-10 gyereket visz el a falujából, akik így szintén hallanak Jézusról. Megtanulják, hogy Ő segíthet nekik elszakadni a rossz szokásaiktól. Hazatérve tudják, hogy sosem unalmas az élet Jézussal, és vele bármire képesek.

Josephine-t gyakor a kishűga vitte el a gyülekezetbe, és most ő viszi a gyerekeket a Polaris táborba. Persze neki nem kell zsarolással rávennie őket, csak imádkozik és meghívja őket.

Epilógus: Megismerni Jézust és Igéjét

Áttekintés

Alapigék: János 4:46-54; 8:40-46; 12:32; 15:1-11; 21:1-25

János evangéliumának befejező részében, az Epilógusban Krisztus a lelki királyságról, győzelmes haláláról és biztos feltámadásáról szóló tanításait akarta követői szívébe és elméjébe vésni, tanítványai azonban egészen végig nem tudták felfogni, amit a Megváltó közölt. Mindegy, hány-szor akarta elmagyarázni nekik az igazságot, rávezetni őket, hogy higgyenek, elég nehezen tudták azt feldolgozni.

Mielőtt még túl kemény ítéletet mondanánk róluk, gondoljuk meg, hogy vajon nem ez a gond sok mai kereszténnyel is? Halljuk Krisztus szavait, tanulmányozzuk azokat, de vajon beépülnek az életünkbe is? Vagy a fejünkben maradnak, ahelyett, hogy elérnének a szívünkig?

Nehéz elhinni, de igaz, hogy Péter és a többi tanítvány úgy gondolta: Krisztus földi szolgálata során helyre fogja állítani Izrael országát, a római hatalmat pedig legyőzi. A feltámadás után ketten közülük össze-törten haladtak Emmaus felé. Jézus - akiben nem ismerték fel a Megváltót - csatlakozott hozzájuk, és elmagyarázta nekik a rá vonatkozó próféciákat. A feltámadás, majd a Szentlélek nem sokkal utána következő kitöltése segített nekik felfogni azt, amit a Mester mindvégig tanított a tizenkettőnek. Végül az egész olyan valóságossá vált a számukra, hogy még az életüket is hajlandóak voltak kockára tenni az evangélium ügyé-ért.

Úgy tűnik, az utolsó néhány hétben, amit a feltámadt Úrral töltöttek, a tanítványok jóval többet megértettek és elhittek mindabból, amit Jézus próbált elmagyarázni nekik. A Megváltó hosszútűró volt velük mindvégig, és velünk is kész türelmesen bánni. Mire is mennénk az Ő türelme

nélkül? Lelkesítsen ez a gondolat, hogy még hűségesebbek legyünk elménkben, szívünkben és életmódunkban!

Kommentár

Találkozás Galileában (Jn 21:1-19)

Miután a feltámadt Úr háromszor megjelent a tanítványoknak, ők Péter javaslatára még visszamentek halászni. Egész éjjel keményen dolgoztak, de erőfeszítésüknek semmi eredménye sem volt. Általában szoktak valamennyit fogni, bármilyen csekély is volt a siker. Jézusnak azonban az volt a szándéka, hogy rávezesse őket: attól fogva emberek halászatára kell szánniuk magukat. Amikor az ember kudarcot vall valamiben, ami-
ben egyébként nagyon jó, az gyakran űzi Istenhez, hogy tőle kérjen segítséget.

Jézus kora reggel kiment a partra, végrehajtotta a hatalmas halfogás csodáját, majd reggelivel vendégelte meg követőit. Ez a történet tudatja, hogy a feltámadott Krisztus valóságos személy volt, mint ahogy az volt halála előtt is. Ételt készített nekik, bizonyította, hogy törődik fáradt és éhes tanítványai szükségleteivel. Érezte velük, hogy mindig a barátjuk marad, gondoskodik szükségleteikről, miközben az Ő szolgálatában munkálkodnak.

Beszédes az is, hogy az utolsó találkozás alkalmával az Úr Péterre összpontosított. Közvetlenül feltámadása után név szerint megemlítette, és most újra rá irányította a figyelmet. Feltett neki három lényegbevágó kérdést a legfontosabb témában: szereti-e Őt?

Korábban, amikor Jézus a közelgő keresztre feszítéséről beszélt, Péter bizonygatta, hogy meg is halna érte (Jn 13:37). Ám az ígélet ellenére Péter és a többi tanítvány is futott az életéért, azt gondolták, hogy minden elveszett. Később Péter háromszor megtagadta Krisztust, ahogy a Megváltó ezt meg is jövendölte.

A közel-keleti kultúrában nagy szégyen, ha valaki megtagadja a barátját, és Péter emiatt gyötrődött. Jézus tudta, mennyire szégyenkezik, azért tette fel neki a három kérdést, hogy segítse a gyógyulásban és helyreálítsa. „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem” (Jn 21:16)? Jézus az *agapao*

görög igét használta, ami Isten feltétel nélküli szeretetére utal, Péter pedig a *phileo* igével válaszolt, ami a baráti szeretet kifejezője.

Úgy tűnik, Péter nem érezte, hogy Ura iránti szeretete olyan emelkedett és nemes lenne, mint az Úr szeretete iránta. Ebben a válaszában már alázatról és tanítható lelkületről tett bizonyosságot, olyan személyiségegyekről, amelyek alkalmassá tették a parancs teljesítésére: „Őrizd az én juhaimat” (Jn 21:16)!

Krisztusnak ez a gesztusa bizonyította, hogy újra helyére állította Pétert. Megbízta, hogy őrizze nyáját, a benne hívóket. Micsoda változás! A lobbanékony, túlzottan magabiztos Péter végre megtanulta, hogy alázatos legyen, ne önmagában bízson, hanem Jézusban.

Jézusra nézz! (Jn 21:18-25)

Kimondható, hogy mintha némi „versengés” lett volna Krisztus két kiemelkedő tanítványa, Péter és János között. Versengtek a Mester figyelméért. Jézus éppen visszafogadta Pétert a tanítványtársai előtt, rábízta nyájának pásztori gondozását. A rehabilitáció folyamatában megjövendölte, hogyan fogja Péter az életét adni az evangéliumért (lásd Jn 21:18-19), azután hívta: kövesse Őt, mert ez az egyetlen módja annak, hogy hűséges és erős maradjon a szolgálat és a mártíromság rögzös útján.

Miközben Péter Krisztussal sétált, János is a közelben volt. Péter kíváncsi lett. Ha neki szenvednie kell, nem kell majd Jánosnak is szenvednie? Hiszen Jézus felhívása konkrétan neki szólt. Ezért tette fel a kérdést: „*Uram, veled pedig mi lesz?*” (Jn 21:21)? Jézus tudta, mi van Péter szívében, és gyorsan válaszolt: „*Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem*” (Jn 21:22)!

Egyszerűen szólva Jézus ezzel csak azt akarta Péternek mondani: az Ő követése nem függ attól, hogy ki követi még, vagy milyenek lesznek a körülmények. A környezetből érkező nyomás arra készíthet, hogy erre vagy arra elhajoljunk, de nekünk teljesen el kell köteleződnünk Jézus mellett, tekintet nélkül az emberekre vagy a körülményekre. Erre a szemléletre óriási szükség van ma, amikor az emberek mindenféle hóbortot vagy közvélekedést hajlamosak követni. Jézus hűséges követőiként azonban mi nem tehetjük ezt. Őt kell követnünk, mert személyes meggyőződés-

sünk, hogy Ő a Megváltó, és az üdvösségünk kettőnkre tartozik: ránk és Istenre. Amikor Jézus visszajön, nem az fog számítani, hogy mások mit gondolnak rólunk, hanem egyedül az, amit Isten gondol rólunk.

Nem fejezhetjük be ezt a részt anélkül, hogy szót ejtenénk valamiről, amit talán többen félreértenek azzal kapcsolatban, amit Jézus Jánosra vonatkozóan mondott. Szavainak a lényege az volt, hogy Péternek mindenképpen követnie kell Őt, nem pedig az, hogy mi fog történni Jánossal. Figyeljük meg a feltételes módban tett kijelentést: „*Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök...*” (Jn 21:22). Péter is könnyen félreérthette Jézus világos szavait, mint ahogy mi, figyelmen kívül hagyva a fő üzenetet, hogy maradjunk hűségesek.

Néha még a legközelebbi barátaink is félreérthetik, amit mondunk. A legjobb Barátunk, Jézus azonban pontosan érti, amit mondunk, és hogy mit értünk azon. Gondoljuk át a következő, ihletett kijelentést abban az összefüggésben, hogy teljes bizalmunkat a változhatatlan Jézusba kell vetnünk! „Az irgalmas és hűséges Isten azonban sokszor megengedi, hogy cserbenhagyjanak azok, akikben bízunk, hogy megtanuljunk, milyen hiábavaló dolog emberben bízni és embert tenni erősségünké. Bízunk teljesen, alázatosan, önzetlenül Istenben” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 351. o.)!

Világosság és sötétség (Jn 8:40-46)

Vannak, akik eltökélten ragaszkodnak hibás elképzeléseikhez, tekintet nélkül arra, hogy mennyi bizonyíték szól ellenük. Arra is hajlamosak, hogy maguk köré gyűjtsék azokat, akik egyetértenek velük, így erősítik saját tévedéseiket. Ez volt a helyzet a vallási vezetőkkel. Annyira elvakította őket saját énközpontúságuk és előítéletük, hogy szenvedélyesen gyűlöltek Jézust. Furcsa módon azt állították, hogy szeretik az Atyát, miközben a Fiút gyűlöltek. Jézus e szavakkal leplezte le képmutatásukat: „*Ha Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem, mert én Istentől jöttem és érkeztem ide, nem magamtól jöttem, hanem ő küldött engem*” (Jn 8:42).

Jézus meggyógyítja a zsidó tisztviselő fiát (Jn 4:46-54)

Az e heti tanulmányban egy kiváló zsidó tisztviselő történetéről is gondolkodunk, aki fontos pozíciót töltött be Heródes király udvarában. A főember fia a halálán volt. Minden orvos lemondott már róla. Az apa

kétségbeesésében a Nagy Orvosért küldött, habár nem igazán hitte, hogy Ő a megígért Messiás. Jézus tudta, hogy ha nem gyógyítja meg a fiát, sosem fogja elhinni, hogy Ő a Krisztus.

Ismerte a férfi indítékait, és vágyott arra, hogy ne csak meggyógyítsa a fiát, hanem őszinte hitet is ébresszen benne, sőt az egész családnak üdvösséget hozzon. Jézus kijelentette: „*Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek*” (Jn 4:48). E szavak felébresztették az apa lelkiismeretét, és arra indították, hogy megkérdőjelezze saját, önző indítékait. Ez térítette a Jézusba vetett hit útjára.

Jézusban maradni (Jn 12:32; 15:1-11)

Amikor Jézus felemeltetett a földről (Jn 12:32), sokakat magához vonzott, és ma is sokakat vonz. Ez azonban csak a kezdő lépés a vele való, megmentő kapcsolatban, mert folyamatosan vele kell járnunk, benne lakoznunk, ami lelki utunkon határozottságot és állhatatosságot igényel.

Jn 15:4-7 szakaszának négy igeverseben Jézus hétszer is említi a benne maradás fontosságát, hogy kihangsúlyozza ezt. Enélkül nem tehetünk semmit (Jn 15:5). A vers értelme elég világossá válik, ha a való életből vett példára, a szőlővessző beoltására gondolunk. Ha a szőlővessző nem marad rajta a szőlőtőn, elszárad, a szőlőtő nélkül már semmit sem ér.

A benne maradás a bensőséges, állandó kapcsolat gondolatát közvetíti. A gyümölcstermő ágnak élő kapcsolata van a szőlőtővel. „A szőlővessző rostjai és erei összekapcsolódnak a szőlőtővel, annak életéből nyeri saját életét... Amint az oltvány életet nyer, amikor a szőlőtőbe oltják, ugyanígy lesz a bűnös is az isteni természet részese, amikor összeforr Krisztussal. A halandó ember a végtelen Istenhez kapcsolódik. Amikor így egyesülünk vele, Krisztus szavai *bennük élnek*, és már nem az ingatag érzések hoznak mozgásba, hanem az élő, bennünk lakó elv” (Ellen G. White: *Sons and Daughters of God*. 291. o.).